

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AF YOLCULARI I..

Akbalık

BU YILIN SON İKRAMİYE ÇEKİLİŞİNDE BİR DEFADA

Kaloriferli, konforlu, beheri 100.000 lira değerinde
60 ADET APARTMAN DAİRESİ

ayrıca

5 ADET 100.000 LİRA

ve gene ayrıca

14.360 adet de 10.000 liraya kadar çeşitli
para ikramiyeleri...

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

Y 334

(Reklâm Moran : 2295 — 191)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 17 Sayı: 48 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 19 Kasım 1969

Demirel ile Bilgiç...

— Eski DP'lilerin siyasi hakları geri verildi. —

ESKİ masallarda iki başlı devlerden söz açılır. Biri gülerken biri ağlar bu başların.. biri kıpkırmızı dilini çıkarırken, öteki dişlerini gösterir.. birisi öfkelenirken, öteki sükunet bulur. Kısacası hangi birine bakacağını, ne yapacağını şaşırır insan... Birinci başa göre mi davranır, ikinci başa göre mi davranır?..

Görünüşte iki başlı devlere döndü Adalet Partisi..

Bir başı Demirel..

Öteki başı Bilgiç..

Demirel ile Bilgiç arasında kaç kilo farkı var bilmiyoruz, ama ikisi de doğrusu okkalı adamlar. İkisi de karikatürçülerin eline düştüler mi ya hey... Süleyman beyin göbeği varsa, Sadettin beyin de göbeği var; Süleyman beyin ensesi varsa, Sadettin beyin de var. Maşallah ikisini de Kırkpınar meydanına çıkarsanız, cazgır şöyle bir sırtlarını sıvazlayıp çayra doğru itse aslanları, kavuşsalar, elense çekseler, paça dalsalar, terskepeye getirsel biribirlerini, kollarını paylaşırsalar, yenen yenilen çıkarsa ortaya...

Biz de bilsek...

Olmuyor ki!

Politika Kırkpınarında güreş başka türlü tutuluyor. Elaktından.. kulis arkasında.. gizli toplantılarda.. gizli anlaşmalarla.. görünmez çelmele.. ve kimin yenip kimin yenildiği bir türlü anlaşılamiyor.

Şimdilik Sadettin Bilgiç'in sayı he-sabıyla mağlup olduğu söyleniyor.

Ama şimdilik...

Sadettin Bilgiç'in çevresinde toplanmış olanlara ilginç bir isim taktı Babıâli basını:

«Takunyahılar..»

Süleyman Demirel'in çevresinde toplananların da adı var:

«Yeminliler..»

Takunyahılar ile Yeminliler kanlı bıçaklı...

Gazetelerde her gün okuyoruz iki grup arasındaki çatışmayı... Her gün önemli şeyler olacaktı gibi.. birtakım haberler gazetelerin birinci sayfalarında manşetlerinde dolaşıp duruyor..

Ama olmuyor birşey...

Hani sokakta iki külhani çatışsalar, çevrelerine toplamır meraklılar, ve başlarlar itişmeye kavgacılar:

— Dokunma ulan yakarım canını..

— Bırak yakamı zibidi..

— Ulan inirim kafana ha..

— İn de görelim..

— Bana bak, başımı belâya sokma..

— Senden gelecek belâ Allahtan gelsin be..

— Çek elini ulan..

— Sen çeksene ulan..

— Ulan deme ulan..

Meraklı kalabalığın sabrı tükenir, içlerinden biri:

— Boşver yahu, bunlar lâf kabadayısı.

— Kavgâ edecekleri falan yok, gır-gır geçiyorlar..

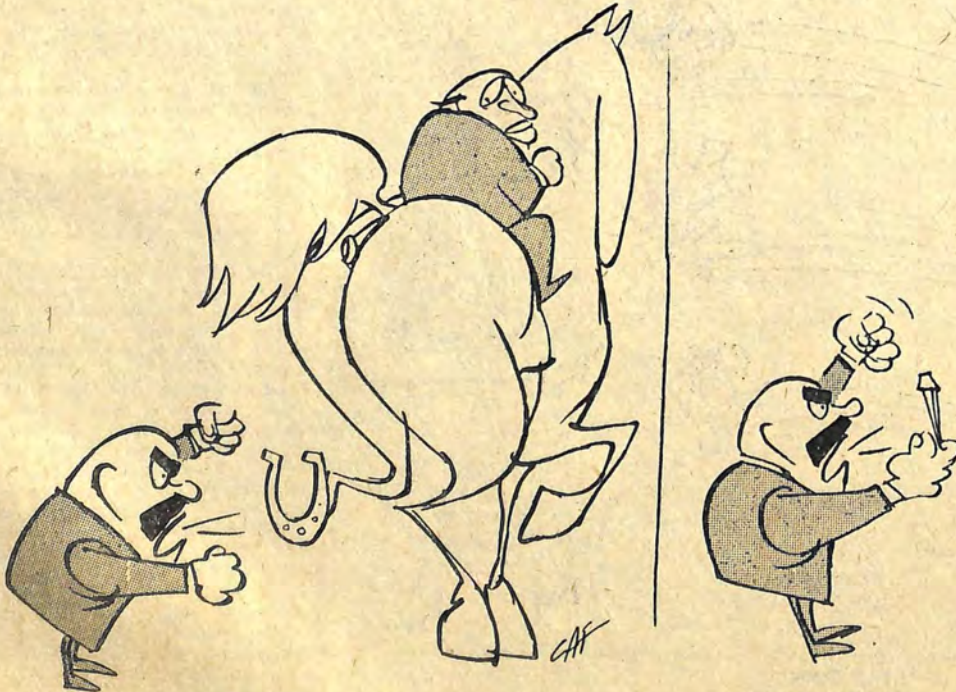
Bir başkası:

— Haydi gidelim, burda seyr yok.

KOZ!

S. Bilgiç, «AP'de muhalefet yapacağız» dedi. — Gazeteler —

HEM NALINA...

HEM MIHINA!..

Yeminliler ile Takunyahıların itişmesi de böyle...

Peki niye itişir dururlar?

Biz böyle sorulara yine bir soruyla cevap verebiliriz:

— Demirel, yeni kabinede, Bilgiç grubundan üç-beş kişiye eskisi gibi koltuk verse, bu itişme devam eder miydi?

Cevap:

— Etmezdi.

Çünkü Demirel-Bilgiç çatışmasının esas çıkarı kavgasıdır, koltuk çekişmesidir. Aralarında ne bir ülkü çelişmesi vardır; ne de fikirlerinde ayrılık... Kaç koltuk benim, kaç koltuk senin, diye girerler biribirlerine... Bu yüzden çıkarlar meydana... Ama öyle kırkırana tutuşmadan, biribirlerine hafif horozlanarak, ve durmadan elense çekerek vakitlerini öldürürler.

Ne olacak bunun sonu? dersiniz...

Hiçbir şey olmayacak.

Süleyman bey birkaç kilo daha alacak, Sadettin bey ona yetişmek için çalışacak... Birkaç nutuk, birkaç demec, biraz lâf salatası, üzerine sirketi, biberi, limonu, hafif ekşimtrak bir havada meteoroloji raporlarını dinler gibi okuyup duracağız gazeteleri:

Demirel dedi ki..

Bilgiç dedi ki..

Dedi ki dedim ki hikâyesi ve koltuk çekişmesi bu... Uzar gider.

AKBABA

Biz Yabancı

VEDAT SAYGEL değiliz

O NBİR ayın sultanı mübarek Ramazan geldi mi, bizim evde bir paniktir başlar. Hem ne panik! En tembelimiz bile ateş kesilir. Çocuklar, kandillerin yanıp yanmadığını öğrenmek için akşama kadar pencerede nöbet tutarlar. Eşim ile annesi alış verişe çıkarlar, yemek yaparlar. Kayınpeder ile annem, «Ne kadar önce hazırlanırsa, o kadar sevaptır» diyerek, ikindi ezanı okunur sofrayı kurarlar. Bana pek iş kalmaz. Sigarayı, kibriti hazırlarım, egzoz patlamasından, maytap atılmasına kadar duyduğum her gürültüde, «Top patladı» diye sigarayı yakarım! Allahtan, yanlışlık nedeniyle sigara içtiğimden oruçum hiç bozulmaz. Ağzımı çalkalar tövbeden gelirim, sonra oturur top sesini andıran yeni gürültüler beklerim.

İlk günlerin sevinçli telaşı geçti mi, başlarız mübarek toplumumuzun yaşamını hicveder gibi bütün hünerlerimizi göstermeye... Birinci haftasında etiller, tatlılar yeriz. İkinci hafta sebze döneriz. Üçüncü hafta borç bulmak için eşi dostu geziriz. Dördüncü hafta konu komşuyu sevaba sokmak amacıyla Tanrı misafiri olarak, iftardan iftara gideriz. Bu kez Ramazan'dan önce elektrik, su ve havagazı tahsilatı gelince, bizim plân da, program da altüst oldu! Plânlama uzmanımız, mali konulardaki sorumlumuz kayınpeder üçüncü gün çıktığı «Borç arama» gezisinden eli boş döndü, iftara yarım saat kala kararını verdi:

— Hadi hazırlanın da, iftarı Hüs-nü beylerde yapalım.

Annem:
— İyi olur vallahi... Çoktandır görüşmemiştik zaten, diye yerinden kalkarken,
— İle başka bir yerde karnımın doyurmanızı gerekiyorsa, İsmail efendilerle gidelim, diye tutturdu e-
şim.

— Neden?
— Canım, Hüs-nü beylere gideceğiz de ne olacak sanki?

Aslında, «Hüs-nü beylere gideceğiz de, ne yiyeceğiz sanki?» diyecekti ya, utandı zaar.

Mantosunu çoktan giymiş bulunan annesi:

— Aman canım, dedi, şu evden bir çıkalım da, gideceğimiz yer neresi olursa olsun.

Çocuklar:

— Gidersek, Hüs-nü beylere gide-
lim, diye can atıyorlar.

Onların çocukları varmış da, çocuklarının birçok değerli oyuncakları varmış da...

Yumurcakların derdine bakın! Millet, karnını nasıl doyuracağını düşünüyor, onlar ne ile oynayacaklarını...

Cümbür cemaat açtık pergelleri! Ezana onbeş dakika var. Bu süre içinde gidilse gidilse, ancak Hüs-nü beylere kadar gidilirdi. Bizi karşılarında görünce kimbilir ne kadar sevinecek, nasıl ağırlayacaklardı!

Oturdukları evin sokağına girerken, annem:

— Şuradan biraz meyve alsak, dedi. Boş elle gitmek ayıp olacak da...

— Ohooo, dedi kayınpeder, hiç o meyve götürülür mü? İnsana gülerler yahu!

Haklıydı kayınpeder. Hüs-nü bey demek, meyvenin turfanda olanını yiyen insan demektir.

— Hiç olmazsa çocuklara birer çikolata... diyecek oldu eşim.

— Gülerler yahu, diye susturdu babası. Çikolata, koca koca paketlerle girer o eve.

— Helva gibi falan ağız tadlandıracak bir şey alsak?

— Gülerler, dedi annesi. Baklava-sız, kadayıfsız kalkmazlar sofradan. Hem biraz çabuk olalım da, ellerinde kaşıklar, bekletmeyelim.

Açıktan titreyen parmaklarla zile bastık, üç kat merdivenin basamaklarını çıktık, bir hevesle içeri daldık ki, aal... ortada ne tabak çatal var, ne tepsi, tencere... Kulağıma e-
ğilen eşim:

— Bunların yemek odaları ayırılır, diye fısıldadı. Yaşayışları, bizimki-

ne benzemez. Et kokusunu duyuyor musun? Fırında bir şeyler yapıyorlar herhalde.

Oturduk, hal hatır soruyoruz. Soruyoruz ama, hepimizin aklı yemekte. Hangi odaya alınacağımızı düşünüyoruz, ne yiyeceğimizi düşünüyoruz, hattâ yemekten sonra neler ikram edileceğini düşünüyoruz. Biz böyle düşünüp dururken:

— Hüs-nü beylerin aşçıları var mı? diye fısıldadı annem.

«Yok» gibilerden kaşlarını kaldırdı eşim. Sonra da, «Neden sordun?» dercesine başını iki yana salladı.

— Ailece hepsi çevremize üşüşmüşler de, sofrayı kim hazırlıyor diye merak ettimdi.

Ne Hüs-nü beyin, ne hanımının, ne de çocuklarının bizim yarı işaretli konuşmalarımızdan haberleri yok. Hüs-nü bey, piyasanın durgun olmasına rağmen, işlerinin çok iyi gittiğini anlatıyor, eşi, yeni çıkan kış meyvelerini örnek göstererek, mandalina portakal fiyatlarının çok ucuzlayacağı tahminini yapıyor, bizimkiler de ezberle kafalarını sallıyor!

— Oruçlu muydunuz?

— Tutamıyoruz efendim, diye fı-kırdadı eşi. Hüs-nü'cüğüm açlığa hiç dayanamaz. Tabii o tutamayınca, biz de uymak zorunda kalıyoruz. Ne-den sormuştunuz?

Yüzünü kızartan annem, kayınpederden önce atıldı:

— İftar vakti geldi de, oruçluysanız yiyin. Biz yabancı değiliz, diyecektik.

— Ne demek canım, diye söze karıştı Hüs-nü bey. Birbirimizden sıkılıp çekinecek değiliz ya... Oruçlu olsak söyleriz. Siz...

Hüs-nü beyin lâfını ağızında bırakan kayınpeder atıldı:

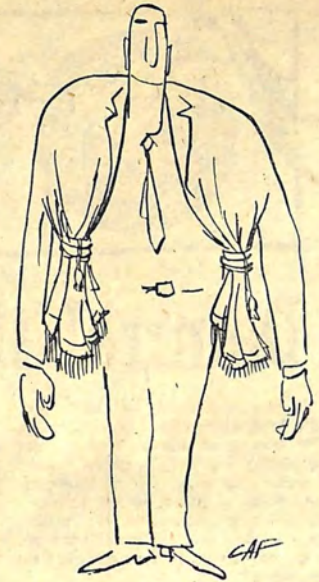
— Hamdolsun tutmayanımız yoktur. Büyük küçük hepimiz tutuyoruz.

— Bu küçükler de tutuyor demek.

— Tutuyorlar efendim.

— Vay bacasızlar vay... Durun

öyleyse teyzesi onlara...

TIYATROLAR AÇILDI!

Söylenerek odadan çıktı. İçimizde bir rahatlık köktü. Garanti iftar için bir şeyler hazırlayıp getirecekti. Elinde iki portakalla döndü. Hüs-nü beyle annem, ses sanatçıları gibi ortaklaşa bir «Aman» çektiler.

Kadıncamız şaşırıp kaldı. Annem: — Aman kızım, yemekten önce yemesinler, dedi. Hüs-nü bey:

— Yahu düşününüz mi bunlar? diye aldı portakalları eşinin elinden. Kaç kere söyledim, portakalla çikolata baş ağrısı yapıyormuş diye!... Kaldır şunları ortadan. Gerekirse at! Gönlü alacağız diye çocuk çocu hastanelik mi edelim yanı?

Yemekten çoktan umidini kesip, portakala fit olan kayınpeder gönül alıcı bir sesle:

— Aman canım, dedi. Gazetelerin her yazdığına inanmayın. Bir şey olmaz!

— Yoo, öyle söylemeyin.

Portakalları sulanan ağızlarımızın önünde sallaya sallaya, baygın bakışlarımızın karşısında evire çevire, başladı uzun bir sağlık konferansı çekmeye.

İçimizden yaptığımız hesaplara göre iftar çoktan geçmiş, belki yatışı gelmişti. Açıktan bitkin düşen çocuklar bile ev sahibi çocukların oyuncaklarına ilgi göstermiyordu. Hattâ onların masal anlatma teklifi-ne bizim küçük herkesin duyacağı bir sesle:

— Şimdi olmaz, yemekten sonra, dedi de, hepimizi güldürdü.

Evin hanımı, bizim oğlanın saçını okşayarak:

— Acıktın demek, diye bastı kahkahayı. Taskebabı sever misin?

Sevmek ne kelime? Şu an bir taskebabına ailece takla atar selâm çakardık!

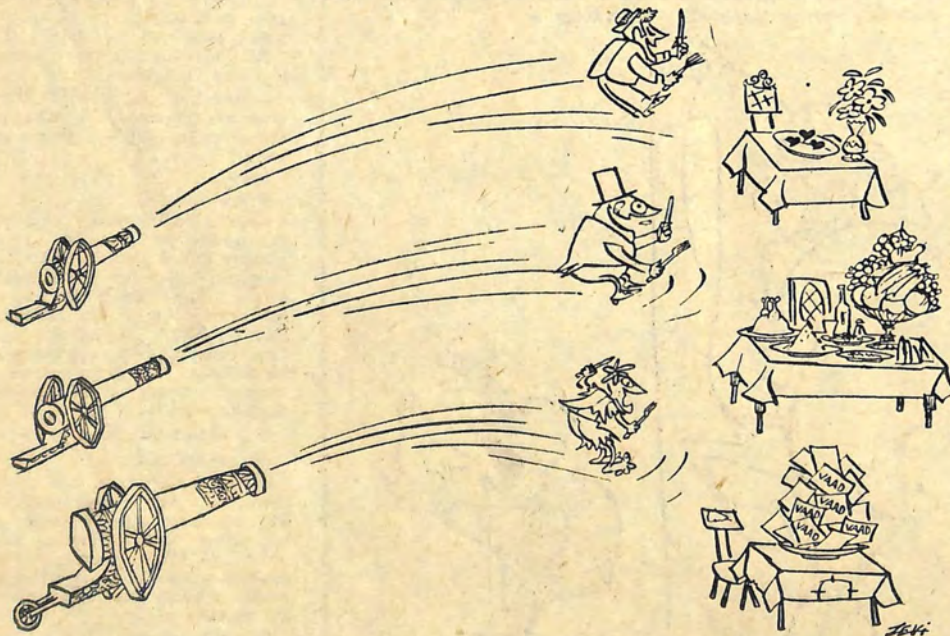
Teklif edilen yenecek bir şey olduğunu sezen oğlan, taskebabının adını da, tadını da bilmediği halde «Yerim» gibilerden başını salladı.

— Kaymaklı ekmek kadayıfı sever misin?

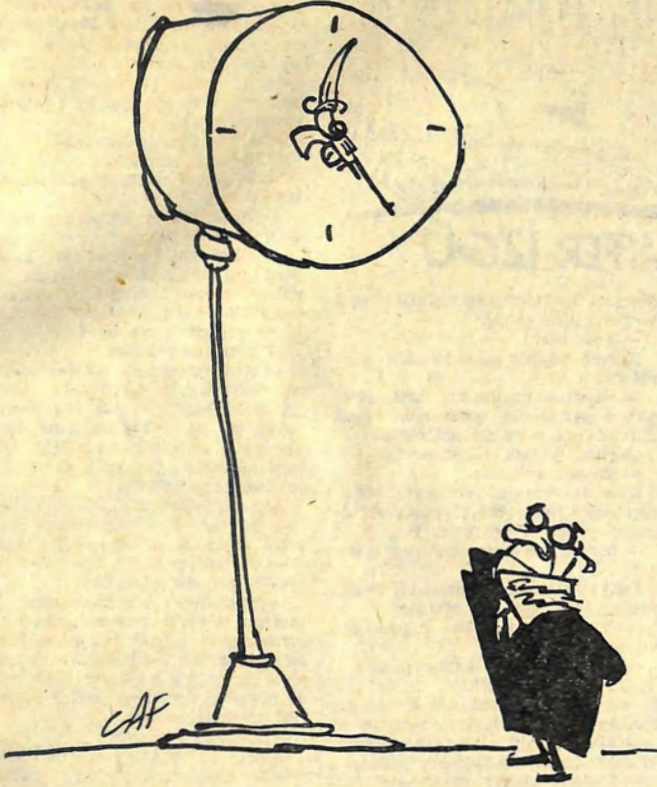
Oğlan yeniden başını salladı. O kafasını salladıkça, biz keyifleniyorduk. İnsanı bu kadar heveslendirdikten sonra, aç göndermezlerdi her halde. Yiyeceklerimizin adını bile öğrenmiştik. Önce taskebabı, ardından belki pilav, daha sonra kaymaklı ekmek kadayıfı... İyice keyiflenen kayınpeder elini cebine daldırarak bir sigara çıkardı:

— Yemekten önce içmek doğru değil derler ama, boşver, deyip yaktı sigarayı. Kadın, oğlanla alay eder gibi:

— Biraz versem yer miydin? diye sormaz mı?

İFTAR TOPU!

MESAİ SAATİ!

— Elbette yer, diye atıldı. Teyzesinin o güzelim yemeklerini yemez mi insan?

Bahaneyle birer lokma da biz taddık belki. Taddık ya, sağlık konusundaki konferansını yeni bitiren Hüsnü bey:

— Yahu, ne kastın var senin bu çocuğa! diye çıkıştı karısına. Öldürmek mi istiyorsun elin çocuğunu?... Tatlıcıların şeker yerine, o kanser yapıcı maddeyi kullandıklarını, etin damar sertliğine yol açtığını kaç kere söyledim sana?

Birer tadımlık yemeğin de hayal olacağını gören annem:

— Aman canım, dedi, şu kademlik şey için birbirinize girmeyin allahsen. Atın ölümlü arpadan olsun. Verin, yesin. Yesin de keratanın aklı başına gelsin!

— Anlatamıyorum efendim, ya beni dinlemiyor, ya da anlatıklarına aklı ermiyor, diye döndü bize.

Adamcağız haklı. Uzun uzun anlattı da, bal gibi haklı bulduk. Ama hiçbirimizin konferans dinleyecek hali kalmamıştı. Sigarasını bitiren kayınpeder sordu:

— Yemek yemiş miydiniz siz?

— Boşver yemeği, dedi Hüsnü bey. Sağlığa yararlı yenecek ne kaldı ki?

— Bakın günahı boynunuza. Biz yabancı değiliz. Yiyecekseniz yiyn vallahi.

Hüsnü bey orali değil. Ha bre doktorların söyleyip yazdıklarını naklediyor. Bir çaya, bir kahveye de razı kayınpeder sordu yeniden:

— Çay falan içecekseniz engel olamayalım. İçin. Biz yabancı değiliz, alınmayız.

— Sahi, diye hanımı fırladı yerinden. Birer çay olsun içelim.

— Yahu ne lâf anlamaz şeysin sen! diye oturttu kadını Hüsnü bey. Çayın kalbe, şekerin kana zararlı olduğunu kaç kere söyledim?

Kulağıma eğilen kayınpeder:

— Kalkın gidelim, dedi. Burada ölmektense, evimizde ölelim.

Geçen akşam bize geldiler. Yemek

teydik. Tam kaşıklarımızı tarhana çorbasına daldırırken:

— Ooo, tarhanaya da bayılırım doğrusu... Nasılsınız, o gün bugün ne yapıyorsunuz? diye Hüsnü bey odaya dalınca, yemekte yakalanmanın utancıyla yerinden fırlayan kayınpeder:

— Aman sokulmayın, diye göğüsledi adamı. Siz yabancı değilsiniz. Şurada oturun, allece nasıl intihar ettiğimize gözlerinizle tanık olun!

Yutkuna yutkuna sofradan kalkışımızı bekleyen Hüsnü bey, o günden beri kimi görse:

— Yahu, diyormuş bizim için. Evimize geldiklerinde neler yaptık... Yabancılık çekmesinler diye güller yüz mü göstermedik, fıkralar mı anlatmadık, öğütler mi vermedik... Bütün bunlardan sonra iki kaşık tarhanayı bizden esirgemesin mi cimriler!...

Vedat SAYGEL

— Gel, geleceğin iktidarı gel!..

CHP. Geleceğin iktidar partisi imiş. — Gazeteler —

— Gel keyfim gel!..

YELPAZE

REFİK ERDURAN

KAŞINIRKEN

A RADAN on küsur yıl geçti ama, bugün gibi hatırlarım herifi.

Kalın kaşlı, kalın enseli, kalın sesli biriydi. Perşembe Pazarı yakınlarındaki iskelelerden birinde irice bir sandığı yumruklayarak haykırıyordu avaz avaz:

— Bana bak, kafamı kızdırma, ben bir pire için yorgan yakarım!

Sonradan öğrendiğime göre, sandığın içinde motor gibi bir şey varmış. Yıllar da öyle nesnelerin ithal gücünden karaborsaya düşüp ateş pahasına çıktığı yıllar. Ama pazarlıkta mı uyuşmamışlar, araya kazıklar mı girmiş, ne olmuşsa olmuş, kalın herif karşısındaki adama öyle içerlemiş ki pırlanta gibi malını bile gözü görmeyecek hale gelmiş.

Nitekim ötekini duymadığım bir sözü üzerine kalın tosun sandığı bir tekmede denize yuvarla-yıverdi!

Seyredenlerin döğünüşleri, iskele kenarına toplaşıp bağırışarak sulara bakakalırları hâlâ gözümün önündedir.

Ve o gün bugün «pire için yorgan yakma» deyimini ciddiye alırım. Zira öyle şeylerin gerçekten olduğunu, yeteri kadar kafası kızan insanın kendi çıkarlarını da unuttuğunu görmüşlüğüm var...

Aksi gibi bizim kafaların ısınma hızı en güçlü kaloriferlerinden üstündür. Hele kafa «eff-kâr» ise, ilk tatsız sözün edilmesiyle bıçağın çekilmesi arasındaki süre bazen saniyelerle ölçülür.

Çağdaş Türkiye'nin genel görüşüne bakarken o özelliğimiz hiç aklımdan çıkmıyor.

Şu sıra yurdumuzda sinirler gergin, canlar sıkın, kafalar eff-kârlı mı eff-kârlı. Pire dersiniz, bini bir para. Hopluyor, zıplayor, ısıyor, kaçıp saklanıyor, tekrar çıkıyor, tekrar saklanıyor, hâsılı insanları deli etmek için kaşındırıyor bire kaşındırıyorlar.

Bu kadar pirenlenme ve kaşın-tı arasında günlerden bir gün hızlı kafa ısıtma özelliğimiz ağır basıverirse yorgan yangını tehlikesi vardır.

Çunun için ara sıra yorgan itfaiyesi rolüne çıkmayı yararlı sayıyorum.

Hızır kafamız serinken böcekleri ateşle itilâf tekniğinin iyi ve kötü taraflarını kısaca inceleyiverelim.

Bu usulün en büyük faydası şüphesiz yürek terahlatması.

Gecenin bir saatinde kaşınmaktan her tarafı kabarmış, arayıp bulamama öfkesinden gözü dönmüş bir insanın hırsını gidermek için çatır çatır yanan bir yorgandan güzel manzara olur mu?

Gelgelelim, iş o kadar basit değil. Serinkanlılıkla düşününce sorulması kaçınılmaz olan başka sorular var.

Bir kere, bu usul lüzumlu mu?

Değil tabii. Çağımızda hasere temizlemek için bin türlü ilaç icat edilmiş. Zehirli sıvı püskürterek, toz serperek, dumanlayarak falan o belâları defetmek mümkünken akıllı bir insanın kibrite muhtaç hale gelmesi ayıplanacak bir ihmâl ya da beceriksizlik belirtisidir.

İkincisi, bu usul emniyetli mi?

Cevap yine kesin bir hayır. Haşere zehirlerinin tersine, alevlerin doz kontrolü yoktur. Sardı mı sarar. Yorgan derken şiltenin, şilte derken perdenin, perde derken evin yapıp kül olması ve insanın kendini sokağın ayazında tir tir titrer buluvermesi pek mümkündür.

Üçüncüsü, etkili mi bu usul?

Cevap yine hayır. Ve en belâlı, en dikkate layık, insanı en gü-lünç duruma düşürebiyecek hayır da bu.

Zira elle yakalanamıyacak kadar acar ve kurnaz pireler yorgan alevlerinden haydi haydi kaç-çarlar. Şilte, perde ve evin yan-başından da kolayca kurtulduktan sonra, siz sokakta ayaz keserken onların komşu saçakların-dan halinize gülüşünü gözünüzün önüne getirebiliyor musunuz?

Aman dostlar, pire kakhahala-rından korunalım!

Nasıl mı?

Namussuzları yorgan yakma-dan yakalamayı öğrenerek.

Refik ERDURAN

S EÇİMLERDEN önceydi. Bira-
derin arabasına doluşup
kasabasındaki bizim
hemşireyi ziyarete gittik. Kasabaya
varmadan önce bir ilden geçtik.
Karnımızı doyurmak için bir lokan-
taya gittik. Karnımızı doyurup ara-
banın yanına geldiğimizde bizim an-
tende koskocaman bir parti bayra-
ğı gördük. Fazlı âbim:

— Ellemeyin dursun, dedi, madem
gönlülerinden kopup takmışlar, bı-
rakın dalgalansın!..

Büyük âbim direksiyona geçti, ben
yanına, Fazlı âbim arkaya oturdu.
Hareket ettik. Kasabaya yaklaşıp-
ken, ilerde büyük bir kalabalık gör-
dük. Fazlı âbim:

— Ulan, dedi, bir kaza falan mı
var acaba?

Yavaşladık... Ama bir baktım, ka-
labalık bize doğru geliyor. Önde
bir davul zurna, onun ardında bir
yığın insan ve bir danayı sürükle-
meye çalışan sekiz on kişi... Âbime:

— Bunlar galiba bir parti büyü-
nü bekliyorlar, dedim.

— Öyle olacak, dedi âbim.

Arabayı iyice yavaşlattık, hattâ
durdurduk. İşte tam o sırada zurna
İzmir marşını çalıp, davul vurmaya
başladı. Ardından bir alkış, bir ya-
şa varol haykırıları...

— Ulan, dedi Fazlı âbim, bu he-
rifler galiba bizi karşılıyorlar?

Gerçekten eniştemizi de ablamızı
da üç yıldır görmemiştik ama, za-
vallı bizim nüfus memuru enişte,
gelişimiz şerefine böyle bir karşıla-
ma töreni asla yapamazdı...

Hemen kapıyı açıp bağırmağa baş-
ladılar:

— Ya ya ya ya ya Zülküf beyi-
miz çok yaşa!..

Fazlı âbim bana:

— Ulan vallaha seni ense kulak
yerinde görüp politikacının birine
benzettiler, sakın bozum etme herif-
leri, dedi.

— Olur mu yahu âbi? dedim.

— Dur ulan istersen benim Zülküf
bey diyeyim şunlara!

O sırada yapıştı şişman biri eli-
me:

— Zülküf beg, verin elinizi öpem
bir!... dedi.

— Estağfurullah, dedim.

— Ne münasebet begim, ben sizin
kölenizim, ha bunlar da köleniz.

Buyrun Zülküf beg!..

— Yahu kardeşim ne Zülküf'ü?

Adam duymadı bile... Çekip çık-
rıverdi beni arabadan. Bir baktım
omuzlardayım. Davul, çıktık açık a-
hla'yı çalıyor.

— Arkadaşlar bir yanlışlık olacak,
ben Zülküf bey değilim.

Seni duyan kim!..

— Yaşaaa, varol!..

Âbilerime baktım, Fazlı âbim ar-

dım sıra yürüyor, öteki âbimse kor-
tejin ardı sıra arabasıyla yavaş ya-
vaş geliyor. O an anladım ki, poli-
tikacılıkta en zor şey omuzlar üze-
rinde gitmekmiş... Adamın biri ya-
pışmış kabalarından, bir eliyle gö-
beğine bastırmış, öteki eliyle de a-
yakkabının birini ha bire çekişti-
riyor duruyor. Bir tanesi ise bacağı-
mı ayırıp duruyor... Arkadan gelen bi-
ri de, el ayalarını yapıştırmış kaba-
ma, kamyon iteler gibi kaktırpı du-
ruyor...

Bir dakika böyle gittik gitmedik,
biri:

— Çekilin lan, sıra bizde, dedi.

Altındakiler kaydılar, yenileri gir-
diler.

— Yaşaaa Zülküf bey, çok ya-
şaaa!

— Yahu bırakın, ne Zülküf'ü be?

— Agamız geldi, begimiz geldi,
Zülküf'ümüz geldi!..

Biri girip biri çıkıyor altımdan.
Birden aklıma tekme sallamak gel-
di. Sol ayağımı var kuvvetimle sal-
layınca altımdaki bağırdı:

— Ulan sıkı dutun, Zülküf begi
düşüreceniz de bizi muhaliflere ire-
zil edeceksiniz.

Ondan sonra adamlar bir sıkı tut-
maya başladılar ki, değil tekme at-
mak, kıpırdayamadım bile. Son bir
kez daha:

— Yahu bırakın, biz buraya hem-
şireyi ziyarete geldik, benim adım
Zülküf mülküf değil!... dedim.

Hep bir ağızdan cevap verdiler:

— Yaşaaa, varool Zülküf beg,
çok yaşaaa!

Omuzdan omuza nakledile nakledi-
le kasabanın meydanına geldik. Kür-
sünün yanında beni indirdiler. Ki-
mi kıravatımı düzeltti, kimi ceke-
timi...

— Arkadaşlar, dedim...

— Yaşaaa!...

— Yahu Zülküf!...

— Varool!...

Beni arabadan indiren şişman a-
dam kulağıma eğilip:

— Zülküf beg, dedi, öyle bi konu-

ma yap ki şurada, muhaliflerin ağı-
zı bi garış açık galsın!

— Ama ben...

Hemen yapıştı şişman adam mik-
rofona:

— Sayın gardaşlarım, dedi, şindi
sizlere partimizin gahraman evladı
Zülküf begi takdimat ediyorum.

Meydan çınladı alkıştan...

— Yaşaaa varool!...

Ulan ne diyeyim ben şimdi bu a-
damlara? Daha hangi partiden ol-
duğumu bile bilmiyorum ki...

— Muhterem vatandaşlarım, de-
dim.

Sanki halk, sesimi duymayı bekl-
yormuş gibi hep bir ağızdan:

— Yaşaa varool, diye bağırıp al-
kışladılar.

— Çok muhterem hemşerilerim!...

— Yaşaaa varool!...

— Arkadaşlar, derdimizi anlatama-
dık. Ama sizler anlarsınız inşallah!...

— Allah Allah!... Her şeye kâdir
Allah!... İmanlı Zülküf bey yaşaaa!

— Vallaha billâha arkadaşlar!...

— Allah Allah, ya Allah!...

— Arkadaşlarım, insan her zaman
yanılabilir!...

— Yaşaaa varool!... Yanılıyorrlar,
yanılıyorrlar!...

— Biz aslında buraya...

— Hoşgeldin, sefalar geldi!...

Bozulmaya başladım:

— Durun be, lâfımızı kesmeyin de
derdimizi anlatalım...

Âbim, kulağıma eğilip:

— Ulan, dedi, bir şeyler söyle de
uyut a avanak! Şimdi sen bunlara iş

buraya dayandıktan sonra Zülküf
bey olmadığın açıklarsan seni yer-
ler vallah! At bir şeyler!...

— İyi ama âbi, hangi partinin a-
damı olduğumu bilmiyorum ki...

— Ulan söyle uluorta bir şeyler...

Âbime hak verdim, şimdi ben Zül-
küf bey değilim desem, bu adamlar
bizi burada toz ederler.

— Muhterem vatandaşlarım!... di-
ye tekrar bağırdım.

Onlar da bağırdılar:

— Muhteremin muhteremi sensin
Zülküf bey! diye.

— Hemşerilerim, vatanın o bağrı-
ndan kopup, bu bağrına geldim. Ya-
nık bağırlı, yanık yüzlü, yangın ye-
rine dönmüş yangın kardeşlerim!...
Memleketin bu kutsal davasının, ka-
mu oyunda, kamyon kadar kuvvetli,
bilekler gibi sert, aynı zamanda
mert bir vekar içerisinde aşıkâr o-
lan iç yapı ve dış yapıyla mümbit
ve müteffektir!...

Yine bir alkıştırtı koptu:

— Yaşaaa varool!...

Fazlı âbime baktım, gözüyle işa-
ret ediyor:

— Atışa devam, kimsenin birşey
anladığı yok, diyor.

— Kitlelerin, kitlelenmiş kaput
bezi gibi benliğine serilen, uçsuz bu-
caksız vatan ovalarının, sallanan
bayraklarında, gözlerimiz gözleminiz-
le beraber arkadaşlaaaa!...

— Yaşaaa varool!...

— Kalkınmamızın alfabesinden a
ve z harflerini çıkarırsak, geriye
kalan 27 harf gibi, bir o kelimenin
içine, bir bu kelimenin içine, hattâ
ve hattâ aayıp bir kelimenin içine
harf olarak girmenin bir anlamı
var mı arkadaşlar?...

Hep bir ağızdan:

— Yoktur! diye bağırdılar.

Ne söylediğimi bilmediğim için:

— Ne yoktur ulan? diye bağırdım.

— Senin gibisi, dediler.

— Muhterem vatandaşlarım, in-
sanların muhabbet ve bağlılığına toz
kondurmaya çalışan bozguncu kafa-
ların, kulakları da, burunları da hü-
sra ugramakla kalmayıp, halk için-
de muteber bir nesne yoktur sıhhat
gibi arkadaşlaaaa!...

— Yaşaaa varool!...

— Kim ne derse desin, muhalifle-
rimizin ayaklarına giydikleri pabuç-
lar artık ayaklarını sıkıp kangrene
çevirmekten öteye gitmeyecektir. Bu
sebeple yapılan konsültasyon da
boştur arkadaşlaaaa!...

— Boştur, karıları da boştur!...

Sağ taraftan birinin konuşması
kulağıma çarptı:

— Lan ne konuşuyor, ne konu-
yor bel... diyordu.

— Obtürükasyon için arkadaşlar
klinikler yaratarak, bir paradoks tü-
retmeye kaç optüratör, kaç amplifi-
katör, kaç pülverizatör, kaç fabrika-
tör gerekli olduğunun bilincine var-
mak, başlarını devekuşu gibi kuma
gömmek sevdasında düşmek demek-
tir ki, bu da kendileri için pek ha-
yırlı olmasa gerek!...

— Yaşaaa varool!...

— Necabetle cenabetin hesabını
yapmaktan âciz olanlar, caiz oldu-
ğuna zaman, faiz demesini bilmekte ve
bunda da hiçbir zaman tereddüt et-
memektedirler. Mongaliyenin balo-
nu bunun yanında hiç kalır arka-
daşlaaaa!...

— Yaşaaa varool!...

— Kalbimiz sizlerin içinde atıyor
arkadaşlaaaa!...

O sırada bizim enişteyi gördüm,
yüzü sapsarı, gözleri faltaşı gibi a-
çılmış beni dinliyordu.

Aynı şişman adam yanıma yakla-
şarak:

— Bitti mi Zülküf beg? dedi.

— Bitti bitti, dedim.

İşareti çaktı yine. Sekiz on kişi
altıma girdi:

— Ya ya ya ya ya Zülküf be-
yimiz çok yaşaaa!

Omuzlarda tekrar arabaya dek gö-
türüldüm. Şişman adam arabanın
üstüne çıkarak kalabalığa bağırdı:

— Tamam arkadaşlar, dedi, artık
dağlabilirsiniz, pirova burada bit-
miştir!

Halk yavaş yavaş dağılırken, şiş-
man adam bana döndü:

— Gusura galma beg, dedi. İki
gün sonra bizim büyük buraya teşrif
idecek de, gasabacak bi genel piro-
va yapalım, dedik. Amma, vallaha
billâha sen de zehir gibi lâf ediyon
haaa!...

Üç kardeş, donduk kaldık oracık-
ta...

Muzaffer İZGÜ

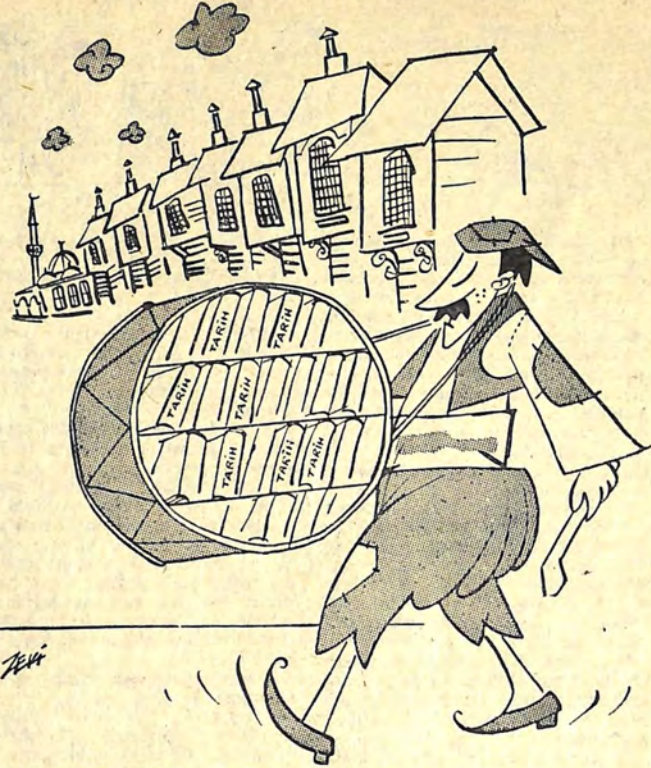
— Dört yıl memleket meselelerine eğilecekmiş!..

Güle güle okuyun..

- * Ortak Pazar ülkeleri, yumurta üretimi fazlasıyla karşı karşıya kalmış durumdalar. Buna engel olmak için tavukları ya kısır laştırmayı ya da kesmeyi düşünüyorlar. (Milliyet Gazetesinden)
- * Türkiye'de fert başına yılda bir dilim portakal düşüyor. (Milliyet Gazetesinden)
- * İstanbul'un tanınmış gece kulüplerinden birkaçı Paris'ten aktris, hükümetimiz de Bulgaristan'dan elektrik cereyanı getirecek. (Gazetelerimizden)
- * İngiltere'den sonra Kanada ve Amerika'da da homoseksüelliğin serbest bırakılması düşünülüyor. (Gazetelerimizdeki ilân ve haberlerden)
- * 400 Katolik Papaz evlenme müsaadesi almak için Vatikan'a başvurdu. (Time Dergisi ve Daily Telegraph gazetesinden)
- * Tarsus şelâlesi yakınlarında define aramak için kazı yapılırken küplerden insan kemikleri çıktı. (Milliyet Gazetesinden)
- * Almanya'daki işçilerimizle röportaja giden gazetecilerimiz, bir deri bir kemik bulacaklarını sandıkları işçilerimizi karşılarında canlı birer patron olarak gördüler. (Günaydın Gazetesinden)
- * Danimarka başkenti Kopenhag'daki seks fuarına aşırı tehacimden ötürü dışarıdaki kuyruk uzamış ve onbinlerce insan geri çevrilmiştir. (Gazetelerimizden)
- * İsveçli bir Fizik Profesörü «Son zamanlarda dünyanın hararetini arttı» diyor. (Hürriyet Gazetesinden)
- * İstanbul hanımları, saçlarını yaptırtmak için yılda 100 milyon lira harcıyorlar. (Cumhuriyet Gazetesinden)
- * Batı Almanya'nın Der Spiegel (Ayna) adlı dergisi Türklerin Bonn'da lüks bir büyükelçilik binası yaptırmalarını «bir yandan borç para alıp bir yandan da böyle lüks bina yükseltiyorlar» diye alaylı bir dille yazıyor. (Tercüman Gazetesinden)
- * İki saat süreyle parkettikleri arabada bıraktıkları köpeğin havasızlıktan ölmesi üzerine İngiltere'deki Hayvanları Koruma Derneği, hayvanın sahibine karşı dava açtı ve mahkeme 1000 lira tazminata hükmetti. (Gazetelerimizden)
- * Doğu Anadolu'da yem kıtlığından hayvanlarımız ölüyor. (Daily Telegraph Gazetesinden)
- * İngiliz toplumunun başlıca vakit geçirme aracı televizyon. (Cumhuriyet Gazetesinden)
- * Türk toplumuna başlıca vakit geçirme aracı televizyon. (Financial Times Gazetesinden)
- * Son bir hafta içinde şehrimizde meçhul şahısların attığı kurşunlarla 7 kişi yaralanmış, İstanbul sokakları tekrar atış poligonu haline gelmiştir. (15 yıldır gazetelerimizde çıkan politikacı vaatlerinden)
- * Memleketimizde atıcılık, ölen bir spor dalı halinde. (Milliyet Gazetesinden)
- * Fert başına elektrik tüketiminde Mısır'dan bile geriyiz. Mısır'da fert başına 176 kilovat, Türkiye'de 150 kilovat. Çelik üretiminde de Irak ve Suriye'den geriyiz. (Gazetelerimizin spor sayfalarından)
- * Türkiye Orta-Doğu'nun en büyük filmcilik merkezi haline geldi. (Cumhuriyet'teki bir makaleden)
- * Birleşik Amerika, Ay'dan nümuneler toplamak için üç astronotunu Ay'ın Fırtınalar Okyanusuna gönderiyor. (Gazetelerden)
- * Ayvabk bölgesinden Türk tarım işçileri, Yunan adalarından Girit'e zeytin toplamaya gönderiliyor. (Yeni Gazete'den)

Hazırlayan: Reşit AŞÇIOĞLU

Ramazanın özellikleri yavaş yavaş tarihe karışıyor. — Gazeteler —

KOŞMA'LAR (Karacaoğlu'nın diliyle)

ESKİ BAKAN'dan

Bir koltuk yüzüden, dert bölük bölük,
Ayrılık elinden ciğerim delik
Telefon çalmadı, üç gün bekledim,
Başıma gelmedi böyle şok benim.

Oturmak güzeldir, zordur inilmez,
İnmeye gör bir kez, tekrar binilmez
Ölsem senden ayrı, gözüm yumulmaz
Kırmızı plaka'm gayri yok benim.

Lâciverti giyer, salınır idim,
Her resmi geziye alınır idim,
Çifte telefonla övünür idim
Resmini basan bir gazetem yok benim.

Sâbık Bakan der ki, dayanmak zordur,
Ayrılık içimde ateşten kordur
Belki hâlâ beni çok seviyordur,
O cici kâtibem artık yok benim.

YENİ BAKAN'dan

Ey tatlı rengini sevdiğim koltuk,
Ben hayâl görmedim, senden ziyade
Sakin pişman olup, benden vazgeçme,
Sana pervane yok, benden ziyade.

Elimi atarım, ziller çalmır
İstedigim gibi memur almır
Kendim ayrı, hanım ayrı övünür
Sayılmaz hünerim, binden ziyade.

Tekkeyi bekleyen çorbayı içer,
Telefonu çalan makama geçer,
Biraz kırtınazsan seni kim seçer,
Bugün şirinliğim dünden ziyade.

Yeni Bakan der ki, her sözüm haklır,
Meclisler içinde akramım yoktur
Resmimi basacak gazete çoktur
Daha devran var mı bundan ziyade?

Fikret YILMAZ

Kaçak at ve eşek kesiminin önüne geçilemiyor. — Gazeteler —

— Ağır ol lan, önüne geçicem!..

Üstüme üstüme

gelen adam AZİZ NESİN

O İLÇENİN küçük alanında otobüsten indiğim zaman hava yeni kararmıştı. Elçantamdan başka bişeyim yok. Çanta elimde alanda durdum. İlçenin ana yolunun neresi olduğunu çıkarmaya çalıştım. Daha gitmeden ezbere biliyorum; bu ilçelerin göstermelik bi tek ana yolu vardır. İlçenin otelleri, büyük lokantaları, kahveleri, bankası, postanesi, her neresi varsa bu yol üstüne dizilmiştir.

Bir dik bayır üstüne kurulmuş olan ilçenin ana yolu bir yokuştur. Sağlı sollu dükkânlarda tek-tük ışıklar yanyor. Yavaş yavaş elektrikler söndürülüyor, kepenkler indiriliyor, ayak sesleri çekiliyor. Az sonra bozuk kaldırımın bu şokaklarda in, cin top oynayacak.

Çantam elimde yokuş yukarı çıkmaya başladım. Bir otel arıyorum. Otele benzer bir yer göremedim. Evli evine, köylü köyüne çekilip kasaba kendi üstüne kapanıp, içine gömülünce sokaklarda otel soracak kimse bulamıyacağım.

Ahmak ısılatan yağmuru da hafiften başladı. Işıklarını daha söndürmemiş bir dükkân önünde iki kişi konuşuyor. Dükkânın üstündeki tabelayı okudum: «Binbir çeşit kanta-riye ve hırdavatıye tecimevi».

Konuşan iki kişiye sokuldum: — Afedersiniz, otel arıyorum. Buranın iyi oti neresidir?

— Konfor Palas... (Eliyle gösterdi) Şuradan gidin, görürsünüz.

Öbür adam, eğilip yüzüme baktı. Bir sevinçle:

— Siz?... dedi, siz?... Siz misiniz?

— Evet... dedim, evet ben... Elimi sıktı:

— Hoşgeldiniz, ben sizin okurları- nızdanım. Hiçbir yazınızı kaçırmam.

Bir yazı bundan daha çok sevin- direcek bir olay var mıdır? Bir kü- çük ilçede, karanlık bir gece, bir o- kurunuz kör bir ışıktaki sızı tanyor.

— Buyurun... Sizi götürüyüm... Kalın, uzun, şişman, sırtı biraz ö-

ne eğik bir adamdı. Bir taşra me- muru olduğu belli.

O sağında, yokuş yukarı çıkıyo- ruz. Anlatıyor:

— Bizim burası... Dirseği dirseğime değiyor. Otobüs- te sıkışmış gibi dirsek dirseğe git- mekten sinirlenirim. Yolda giden iki ikşinin arasında hiç değilse bir-iki parmak aralık olmalı.

Değmesin diye sola doğru kayıyo- rum. O da sola bana doğru geliyor. Biraz daha sola gidiyorum, o da ge- liyor. Hay Allah... Miknatıs, demir tozlarını nasıl çekerse, adam da ba- na öyle yapıştı, yürüyor. Ben sola gittikçe o da geliyor. «Efendi, üstü- me yıkılma, biraz öteden yürül..» diyeceğim ama diy, yürüyorum. Nasıl denir? Bir okurunuz, bu küçük ka- sabada sizi bulmanın sevinçli içinde coşkun coşkun anlatırken, böyle ka- balık olur mu?

— Herhalde kasabamızda epeyce kalacaksınız.

— Üç gün...

— Yooo... Olmaaaz... Vallahi bı- rakmayız. Hiç olmazsa bir hafta ka- lın...

Biniyor omuzuma, neredeyse üstü- me çıkacak. Ben de ona omuz vur- maya başladım, belki anlar da öteye çekilir diye... Adam uzun, ben kısa- yım. Benim omuzum, onun beline geliyor. Ne kadar omuz vursam an- layacağı yok. Başladım itmeye. Yi- ne aldırıyor. O beni sola itiyor, ben onu sağa itiyorum. Omuz omu- za, gövde gövdeye itişiyorum. Bir yandan da adam yazılarıma hayran- lığını anlatıyor:

— Hani bir yazınız vardı...

Dayanıyor bana:

— Burada okumayan kalmadı.

Ben de ona omuz vuruyorum.

Hem yokuşu çıkıyor, hem biribiri- mizi itiyoruz. Doğrusu görülecek bir dayanışma...

— Efendim, neydi o yazınız... Ha- rika...

Adamı itmesem üstüme devrile- cek, ben de altında ezileceğim.

İtişmekle olmayacağını anladım.

Bırakayım kendi haline, bakalım ne olacak, dedim. Beni sola itti, itti, ben sol yanda evlerin, dükkânların duvarlarına dayandım. Eh, diyorum kendi kendime, duvarla kendisi ara- sında sıkıştığımı anlar da biraz çe- kilir. Ne gezer... Sol omuzum duva- ra yapıştı, adam daha da itiyor. Ya- hu duvarı delik öteye geçemem ki...

— Bir yazınız vardı... Elleriniz dert yüzü görmesin...

— Teşekkür ederim.

İtiyor, dayanıyor. Hayatımda böy- le nazik bir işkenceye hiç uğrama- dım.

Benim sevgili okurum, beni du- vara yapıştırıp ezcek, defter kağı- dına çocukların bastığı «Çıkartma» gibi duvara yapıştırarak. Benden bir hatıra olarak bu kasabanın du- varında afişim kalacak.

Solda duvarın içinde, bir evin bir kaç basamaklık merdivenini bulup canımı attım. Adam sanki koluma yapışmış, o da geldi:

— Sizin, diyor, ben en çok dilini- ze hayranım.

— Teşekkür ederim.

Üç basamak çıktık, evin kapısı...

Sıyrılıp kaçmazsam, kapıya yüklene- ceğim.

Ben duvarlara sürtüne sürtüne, o da benim üstüme yığıla yığıla yürü- yorum. Şu otel nerde? Bir otele gel- sek, sevgili okurumun yükünden sıy- rılıp canımı kurtaracağım.

Bir bahçe duvarına geldik. Duvar değil, eski tahtalardan, paslı tene- kelerden bir perde. Tenekelelerin üstü- ne yıkıldım. Sevgili hayranım iti- yor, bahçenin teneke perdesi devri- lecek.

— En çok neye şaşıyorum biliyor musunuz? Herkes de buna şaşıyor ya... Bu kadar çeşitli konuyu nere- den buluyorsunuz?

Omuzuma ya paslı tenekenin ucu, ya bir çivi girdi:

— Aman! diye bağırđım.

— Evet, bu kadar konuyu nereden buluyorsunuz?

— Otel daha uzakta mı? dedim.

— Şuracıkta.

Aramız açılıns diye hızlı yürüyö- rum, olmuyor. Ondan geri kalmak için yavaşlıyorum, olmuyor. Sağa doğru itiyorum, adam benden güç- lü ve ağır, yine olmuyor. Ne yapsam ondan bir parmak ayrılamıyorum.

Birden aklıma geldi. Bizim bir ar- kadaşımız vardı. Zavalının dengesi bozulmuştu. Bu bir sinir hastalığı imiş. Beyinde, insanın dengesini sağ- layan bir nokta varmış. Bu nokta bozulursa insanın dengesi de bozu- lmuş. Arkadaşımız istediği bir noktaya doğru yürüyemez, sağa sola devrilerle yürürdü. Karısını şavul- lar, kaynaşının kollarına düşerdi.

Demek bu zavalı okurumun da beyindeki denge noktasında bir bo- zukluk var. Ondan, sağa, sola, üstü- me yığılarak yürüyor. Sağ yanına geçersen üstüme devrilmeyecekti.

Duvarla onun arasından sıyrılıp sağa geçtim. Ama yine kurtulama- dım. Bu kez de sağa sağa devrilme- ye, sol omzum üstüne yıkılmaya baş- ladı. Ben sağa kaçtım, o sağa geldi.

Ben kaçtııkça o geldi. Ama yolun sa- ğında duvar da yok, uçuruma doğ- ru itiyor beni.

— Konularınızı hayattan mı alır- sınız, yoksa uydurur musunuz?

Ter döktüyorum.

— Otel uzakta mı?

— Şuracıkta.

Var gücümle ben de ona dayan- dım. O itiyor, ben dayanıyorum. Be- nım sol omzum onun sağ bögürüne bitişmiş, bacaklarımız birbirinden ayrı, aramızda bir üçgen boşluk, iti- şerek yürütüyor.

— Ne kuvvetli kalem...

— Sağolunuz, iltifat ediyorsunuz.

— Yooo... İltifat değil, doğrusu bu. Kalemınız çok kuvvetli.

Ah, kalemim değil de şimdiki omuz- larım kuvvetli olaydı. Karşıda kör lampa altında belli belirsiz bir lev- ha: «Konfor Palas»...

Kendimi otelin kapısına atınca:

— İyi geceler... diye bağırđım.

— Bir hafta kalacaksınız değil mi?

Sizi iki-üç günde bırakmayız. Yarın sizi kaçta rahatsız edeyim? Kasaba- mızı gezer, görürsünüz. Kaçta uya- nırsınız?

— Onbirde... İyi geceler.

— İyi geceler...

Ertesi sabah gün ağarmadan uyan- dım. Hemen otele çıktım. Alana geldim. O saatte, gideceğim yöne o- tobüs yokmuş. Bir otobüs vardı a- ma o da ters yöne gidiyor. Neresi o- lursa olsun, hemen otobüse atla- dım.

Aziz NESİN

★

Nanik!

Yurtta trafik kazalarının bir gün- lük bilançosu: 22 ölü, 94 yaralı!

Ve gazeteler elektronik beyinlerin hazırladığı raporu veriyorlar: «Bir atom harbinde 7,5 milyon Türk öle- cek!»

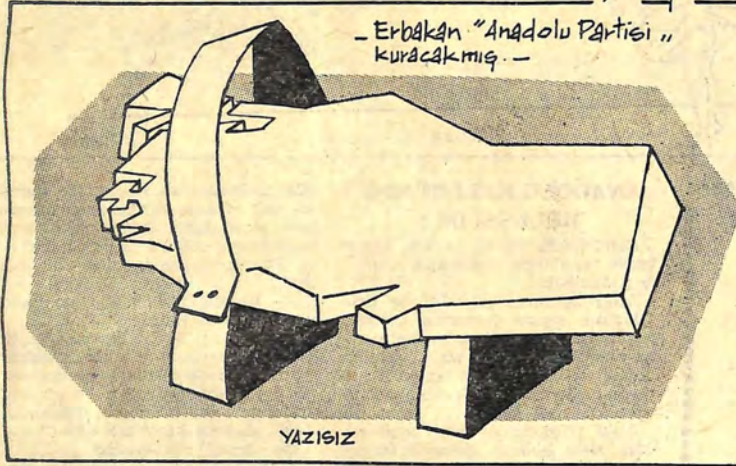
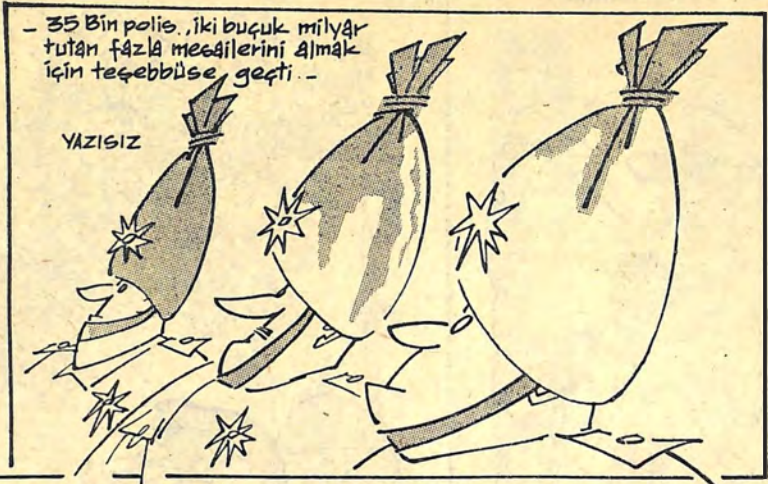
Nihayet makine işte... Makinenin mantığından ne beklenir? Hesabı yüzde yüz doğru bile olsa, Türki- ye'de atom harbini kim görür?

Hamdolsun memleketinde trafik var. Savaş çıksa bile atılacak bomba, bu- rada öldürecek insanı boşuna arar!

Lig maçları seyirciyi uyutuyor. — Gazeteler —

— Kalk kocacığım, burası stad değil!..

YEDİ

PAZARTESİ

Neresi sürpriz?

Bir İngiliz şirketinin düzenlediği sürpriz geziye katılan kadınlı erkekli 74 kişi, nereye gittiklerini bilmeden Londra'dan uçağa binmişler, İstanbul'a inmişler!

Sağ salım İstanbul'a erdikleri, incekleri yer buldukları için sevinçler ya... I-ı; ağızlarını bıçak açmıyor haspalarını! Açmamakta da yerden göğe kadar haklılar hani... Gezinin sürprizi neresinde?

Avuç dolusu para yatırarak uçağa bindiler, nereye gittiklerini bilmeyen bu insanlar, nereye gideceklerini bilmeyenlerin kentine indiler!

Sus pus oluşlarına gelince: Hava alanından, şehrin göbeğine kadar kazılmadık yer bırakılmayan bu kentte yol iz mi arasınlar, oturup çene mi çalsınlar? Masrafı kurtarmak için bizim köstebek yuvalarının üstünde seksek oynayacaklar, yüksek atlayacaklar, uzun atlayacaklar, çıktıkları bu sürpriz gezide, kendilerini yeterince eğlenmiş sayacaklar!

SALI

Kimseye benzemeyiz

Biz, «Bütçe bir milyar mı açık verecek, iki milyar mı?» tartışmasına girerken, Ortak Pazar ülkelerinin yapacakları yardımı dört gözle beklerken, dışardan bir haber: «Japonya, yabancı işçi almaya karar verdi!» Sıkıntıya düştükçe imdadımıza yetişen eş dost sağolsun.

Ricada bulunmamıza kalmadan, Japonya da diğer ülkeler gibi sonunda bize muhtaç oldu demek! A-

ış veriş defterine bir hane de onlar için açalım.

Almanya, dışardan işçi alıyor... «Dışardan» dendi mi, bu öncelikle «Bizden» demektir.

Kanada, dışardan işçi alıyor. Avustralya, dışardan işçi alıyor. Türkiye'yi sorarsanız, işçisi çok, işyeri yok olduğundan, dışardan sadece yardım arıyor!

ÇARŞAMBA

Keramet!

Şüphe üzerine aranan ve çantasından 1640 mermi çıkan vatandaş, polislere, «Şu Allahın işine bakın» diye dert yanmış. «Çantaya koyduğum fındıklar, kaşla göz arasında mermi olmuşlar!»

Eee, mübareğin hikmetinden sual olunmaz. Bir keramet gösterip, fındığı mermi yaparsa kulu, rakip tanımayan Tanrı «Kaçakçıdır» diye elbet yakalatır onu!

PERŞEMBE

Yenisini deniyorlar

Kolombia milletvekilleri, boks, judo ve diğer savunma sporlarını öğreniyorlarmış.

Yararlı olmayacağı için boşuna vakit kaybetmemelerini salık veriyor. Vaktiyle bizimkiler de ülkenin sorunlarını çözmek için spora başvurmuşlardı.

Güreşi denediler, birbirlerini yemediler.

Boksu denediler, rakiplerini nakavt edemediler.

Judoyu denediler, karşı tarafı sindiremediler.

Baktılar olacak gibi değil, eldiveni kisbeti attılar bir yana, başladılar muhalefeti sindirecek kanunlar yapmaya...

Hoş, yaptıkları kanunların çoğu Anayasa Mahkemesinden geri dönüyor ama, olsun. Dönenin yerine yenisini yapmak ellerinde.

Yasa yapmak varken, boks yapmakla vakit öldürülür mü a iki gözüm!

CUMA

Sanmayız

Aksaray'daki yeraltı geçiti inşaatında, bir insan iskeleti bulunmuş. Bulunur. Her İstanbullu gibi, aksini biz de savunmayız.

Tip adamları, iskeletin 200 yıllık olduğunu söylüyorlar.

200 yıllık olduğunu sanmayız. Sözü edilen, İstanbullu bir yaya vatandaş değilse ve bundan birkaç ay önce pes etmemişse kalbimizi basarsız!

Adamcağız yol bulup geçmek için Karaköy yeraltı geçitinin bitmesini bekledi, Azapkapı geçitinin bitmesini bekledi, Unkapanı geçitinin bitmesini bekledi, Sarıcahanı geçitinin bitmesini bekledi...

Eee, kıyamete kadar yaşayacak değil a... Aksaray'a gelince, geçitin bitmesine ömrü yetmedi!

CUMARTESİ

Almanya'ya mektup

Köln'deki Türklerin yaşayışını yakından inceleyen muhabir, gördüklerini, duyduklarını kaleme almış, sıcak sıcak İstanbul'daki gazetesine yollamış. Günlerdir yayınlanıp duruyor. «Köln'de Türk Fedaileri» başlığını görünce, doğrusu yadırgadık. Ama boy boy fotoğraflarla süslü yazıyı okuyunca, şaşırarak kaldık! Örneğin, gazetecinin şehrin asayişini ile ilgili bir sorusuna, Köln güreş

GÜN

şampiyonu Ali Kaya bakınız nasıl cevap veriyor: «Bileğimin gücü ile himayemdeki 17 kulüpte ve Ring caddesinde asayiş berkemâldir.»

Oh, bileğine sağlık vatandaş Ali Kaya... Demek sayenizde Köln de döndü bizim buraya... Zahmet olmazsa bizleri meraktan kurtarmak için bildirirler, neden gitmiştin Almanya'ya? İş mi bulacaktın, bilek zoru ile şehrin asayişini mi koruyacaktın?

Gidişinin nedeni ikincisi ise, burada da aç kalmazdın da...

PAZAR

Amma ilgi!

Napolyon'un erkeklik uzvu, İngiltere'de satışa çıkarılmış!

Aslında sadece koleksiyon meraklılarını ilgilendirmesi gereken bir konu ya, gelin görün ki bütün dünya bu olayla çalkanıyor!

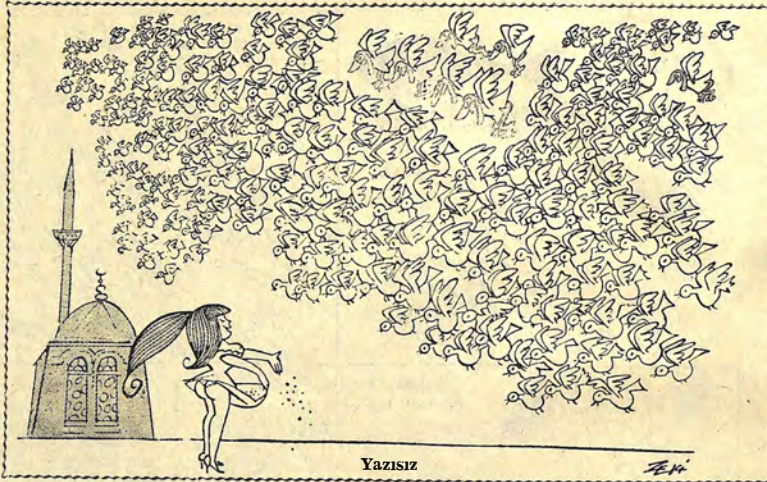
İç ve dış basın, bununla meşgul. Ajanslar, bununla meşgul. Hatta hattâ hükümetler bununla meşgul! Yok efendim, uzvu elinde bulunduran koleksiyoncu, Fransız hükümetinin ilgi göstereceğini umuyormuş da... Müzelerin talip olmasını bekliyormuş da... Özel meraklıların fiyat bildirmesini istiyormuş da...

Yahu neymiş bu yer yerinden oynatan? Alt tarafı beş santimlik bir uzuv!

Ah Napolyon ki!... Ne diyelim sana bilmem ki... Yaşarken ünün vardı, nâmin vardı, savaşların, esaretin vardı... Öldün, miras olarak geriye beş santimlik uzvun kaldı! Şimdi bir türlü onu paylaşamıyorlar işte!

— Böyle yaprak dökümüne
can kurban ahbab!

Yazısız

KAYBEDENLER

BU DEVRE
SEÇİLEMİYEN

Kaybettiysen üzülme,
Zayıflayıp süzülme!
Boşver sayın adayım
Partinden de çözülme!

HUKUKÇU

Talihin bu, ne dersin...
Yetmişte girersin!
Yeter ki yüce Tanrı
Çenene kuvvet versin!

GENEL MÜDÜR

Genel müdürsün meğer,
Zaten olmuşsun değer...
Geç otur koltuğuna
Talihin değil yaver!

TÜCCAR

Seçilmedin, tüccarsın;
Söyle, niye ağlarsın?
Dörtbin beşyüz para mı,
Sen milyonlar yaparsın...

ANADOLU KULÜBÜNDE
BULUŞALIM:

Dopdoluydu yemek salonu. Zaten
başka taraflarına yayılmadık Anado-
lu Kulübünün!

Zafer uğultusu yükseliyordu ma-
salarından, sigara dumanına karışık.
İki masa ötede, kalabalık bir grup-
ta yanakları fışkırık bir yurdaşım
büyük iştah ve açlıkla önündeki ye-
meği dişiliyordu, ayrıksı dişlerinin a-
rasında.

Eski politikacılar yeni politikacı-
lara, elele, kolkola ağabeylik ediyor-
du. Önden gidiyorlardı. Yeniler, es-
kileri, bi adım bi adım izliyorlardı,
taşlık yamaçta sanki yürüresine, a-
yaklarının altından taşların kayma-
sından sanki korkarak.

Kayar kayar taşlar. Benim kor-
kum da zaten bizim başımıza düş-
melerinden toplunca.

Yine kalabalık parlamento da ol-
duğu gibi, «Erkekçe» ydi. Cinsi lâ-
tifen olarak beş altı hanım vardı.
Bunların ikisi ben ve bizim Fat-
maydı, her zamanki yabancılığımız-
da. Tanıdık yüz arıyorduk etrafımız-
da...

... VE TANIDIK YÜZLER:

Ünülilerden az kişi vardı. Ünüliler,
o saatlerde ayrı ayrı grup toplantı-
ları yapıyorlardı, ayrı ayrı evlerde.

Eski Bakanlardan Recai İskenderoğlu yanın-
da kale duvarına benzeyen, yağızından kişi-
lerle girdi. Refet Sezg'in yeminlilerden, kır
saçlı Hamdi Maden'i de bir masada başbaşı-
ydı. Hamdi Maden'in yamacına kulağını çek-
tim!...

«Kazandık diye şımarmamamız lazım»
diye karılanıyordu.
Haa, bakın bu iyi bir katarıdsı iş-
te... ömürcağızımda uygulandığını
görmemiş de! Grupta, Yeminisizle-
ri, o gün için ezmişlerdi Yeminlileri
Gazeteler de ertesi gün döşenmiş-
lerdi: «Liberal kanat kazandı» diye...

Ne liberal? Ne kanadı?
Neden Yeminisizler antiliberal de,
Yeminliler liberal?

Bir şeyin farkındayım yalnız: Ye-
minlilerin propagandası, daha iyi iş-
liyor... Refet Sezg'in, uykuları kaç-
mış biri gibi halkalanmıştı gözleri;
selâmı sabahı bile tüketmişti hırçınlığında!

Şu günlerde kimse sır vermiyor nedense,
dillerin çözümmesini beklemeliyiz anlamak için
nedenleri...

Eski Bakanlardan, seçimi kaybetmiş olan,
dığım azıcık sızlıyor kaybettiği için! Gümrük
ve Tekell bir zamanlar tutmuş, İbrahim Te-
kin vardı... İbo...

İki gözüm İbo bana sorsaydın, ama tına,
az buçuk bulduğım kültür konularında bile
kimse birsey sormuyor. Bana sorsaydın der-
dim ki sana, «Koyma oy'unu Adana'dan. Ko-
yacaksan, koyabilirsen başka bir bölgeden

ANKARA
MEKTUBUNİMET
ARZİK

koy gözünü seveyim... Ahmet Topaloğlu'yla,
çeşitli nedenlerle başa çıkamazsın. Senin çev-
ren belki daha sempatik. Onun çevresi daha
dallı budaklı... N'apırdı? Üzerine kontenjan-
dan aday salıverdi! İzmir'de, hiç kimsenin ö-
nüne geçmek istemediği için, onuncu sırada
salyer medil de bu iş sana yapıldı.
Hey İbo İbo, kardeşim, dünya-
nın elifpasını ne zaman belleyecek-
sin?

Ben bunları içimden İbrahim Te-
kin'e söylerken, «Z» leri atlatan,
büsbütün incelmış bir Azizoglu sey-
rek bir staffa, ve kaygan adımlarla
yemek salonuna girdi.

«Sonuçlar hakkında, bu kadar ya-
nılabilen lider, acep ne duyar» di-
ye yüzünü taradım. Taramam sonuç-
suz kaldı...

HANIMLAR:

Eski dört senenin tamammış hanımlarından
tekini göremedim Kulüpte. Kimi vüvide, kay-
beden eşini teselliyle meşguldü. kimi tebrik
kabul etmekteydi. kimi, gittikçe soluklaşan
tepsi tepsi çayları içmekteydi, şişkince ka-
rınları cam bardaklarda. Gözüm dost olmayan
bakışlarını, rahat olmayan kasılmışlıklarını
aradı.

Yeni hanımlar henüz daha mütevazı, daha
yumuşak, dişleri daha tutmamış... Tutar in-
şallah yakında.

Hepsi de berberliydi. Güllüçükliy-
di, alı yeşilliydi.

Şantözük piyasası beni d'ı ml et-
kiledi ne, içimde, her olaya her gö-
rüntüye karşı bir tutku geliyor: A-
nadolu Kulübündeki hemcinslerime
bakarken de hep:

«Yeşilim yeşilim yeşilim aman
Yeşil yaprak altında üşüdüm aman»

geldi...

«Bakalım yeşiller allar, daha ağır
renklere, siyahlara, grilere, pastel
renklerine çevrilince, hangi renk
yapraklar altında üşüyeceksin Ni-
met Arzik'cim» Bunu senin ağa-
dan söylüyorum Akbabam.

Cevabım şu: İçine iyice sındır...
Durup dururken barış ilân etmişim
daha taş... Kılıçlarım kınında pas-
lanıyordu... Çekişiyordum şimdi. Kime
karşı mı? Bütün... Bolu beylerine,
sağlı sollu!

Hepsicagızına benden selâm ola.
Güvendikleri dağlara yaslanırsınlar. O
arada da asırlar gerisine, Köroğlu
biraderimin anısına sıcak bir selâm
yollarım.

Nimet ARZİK

KAYBEDENLER

BAKKAL

Bakkalsın, aç dükkânı;
Yok başka çıkar yanı...
Sigara sat, piriç tart
Dostu, düşmanı tanı!

MEMUR

Memursun, dairene;
Yerleş eski yerine!
Hazır maşun varken
Mebus olmak neyine?..

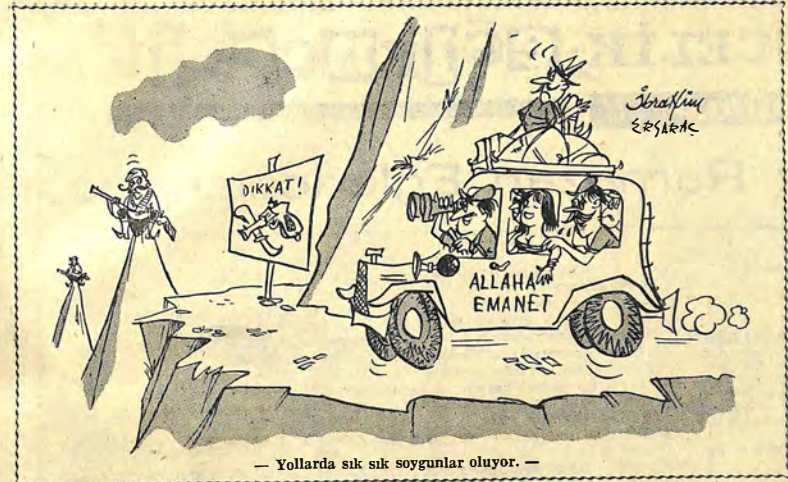
LISTENİN
SONUNDAKİ

Listenin sonundaydın,
Parti aşkına yandın!
Uyuttular seni de
Ha şunu anlayaydın...

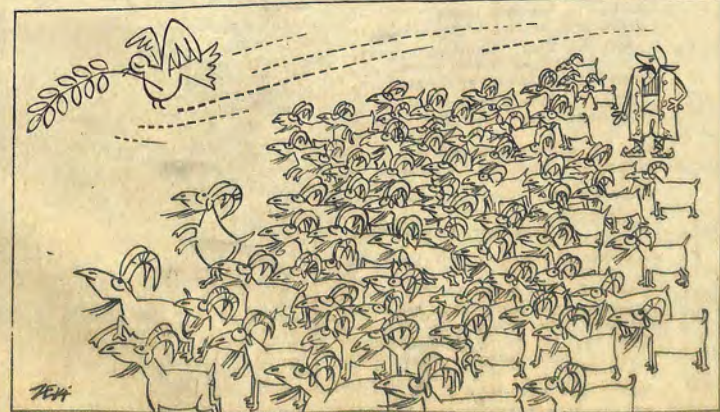
TURHAN ŞAHİN

Hey gidi Turhan Şahin,
Ters çıktı bak talihin!
Seçerler zannettiğin
Değilsin ki sen kâhin...

Mukadder ÖZAKMAN

— Yollarda sık sık soygunlar oluyor. —

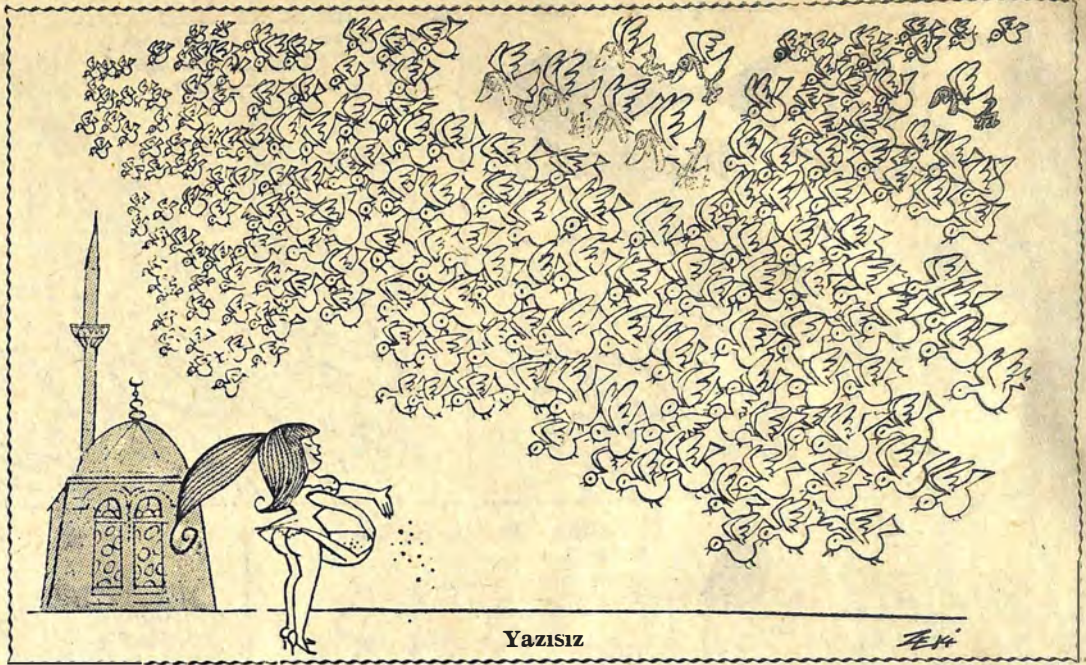

Yazısız

KAT MÜLKİYETİ

— Böyle yaprak dökümüne
can kurban ahbab!

Yazısız

KAYBEDENLER

BU DEVRE SEÇİLEMİYEN

Kaybettiysen üzülmeye,
Zayıflayıp süzülme!
Boşver sayın adayım
Partinden de çözülme!

HUKUKÇU

Talihin bu, ne dersin...
Yetmişüçte girsin!
Yeter ki yüce Tanrı
Çenene kuvvet versin!

GENEL MÜDÜR

Genel müdürsün meğer,
Zaten olmuşsun değer...
Geç otur koltuğuna
Talihin değil yaver!

TÜCCAR

Seçilmedin, tüccarsın;
Söyle, niye ağlarsın?
Dörtbin beşyüz para mı,
Sen milyonlar yaparsın...

ANADOLU KULÜBÜNDE BULUŞALIM :

Dopdoluydu yemek salonu. Zaten başka taraflarına yayılmadık Anadolu Kulübünün!

Zafer uğultusu yükseliyordu masalardan, sigara dumanına karışık. İki masa ötede, kalabalık bir grupta yanakları fışkırık bir yurtdaşım büyük iştah ve açlıkla önündeki yemeği dişliyordu, ayrıntı dişlerinin arasında.

Eski politikacılar yeni politikacılar, elele, kolkola ağabeylik ediyordu. Önden gidiyorlardı. Yeniler, eskileri, bi adım bi adım izliyorlardı, taşlık yamaçta sanki yürürcesine, ayaklarının altından taşların kaymasından sanki korkarak.

Kayar kayar taşlar. Benim korkum da zaten bizim başımıza düşmelerinden toplumca.

Yine kalabalık parlamento oldu gibi, «Erkekçe» ydi. Cinsi lâtiftin olarak beş altı hanım vardı. Bunların ikisi ben ve bizim Fatma'ydı, her zamanki yabancılarımızda. Tanıdık yüz arıyorduk etrafımızda...

... VE TANIDIK YÜZLER :

Ünlülerden az kişi vardı. Ünlüler, o saatlerde ayrı ayrı grup toplantıları yapıyorlardı, ayrı ayrı evlerde.

Eski Bakanlardan Recai İskenderoğlu yanında kale duvarına benzeyen, yağızından kişilerle girdi. Refet Sezgin yeminlilerden, kur saçlı Hamdi Maden'le bir masada başbaşa. Hamdi Maden'in yamacına kulağını çektim!...

«— Kazandık diye şımarmamamız lâzım,» diye kararlaniyordu.

Haa, bakın bu iyi bir karardı işte... Ömürcağızında uygulandığını görmedimse de! Grupta, Yeminliler! Gazeteler de ertesi gün döşenmişlerdi: «Liberal kanat kazandı» diye...

Ne liberali? Ne kanadı?

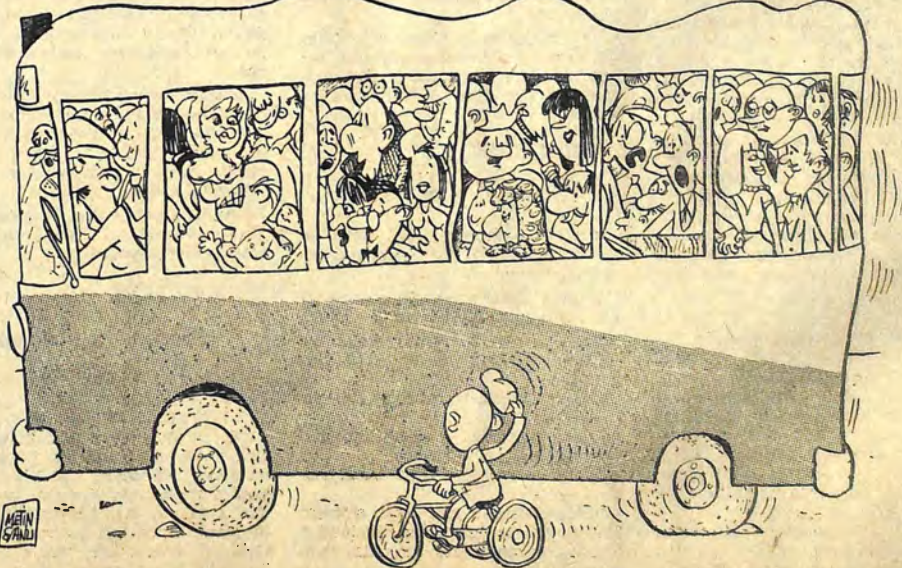
Neden Yeminliler antiliberal de, Yeminliler liberal?

Bir şeyin farkındayım yalnız: Yeminlilerin propagandası, daha iyi işliyor... Refet Sezgin'in, uykuları kaçmış biri gibi halkalanmış gözleri; selâmı sabahı bile tüketmişti hırçınlığında!

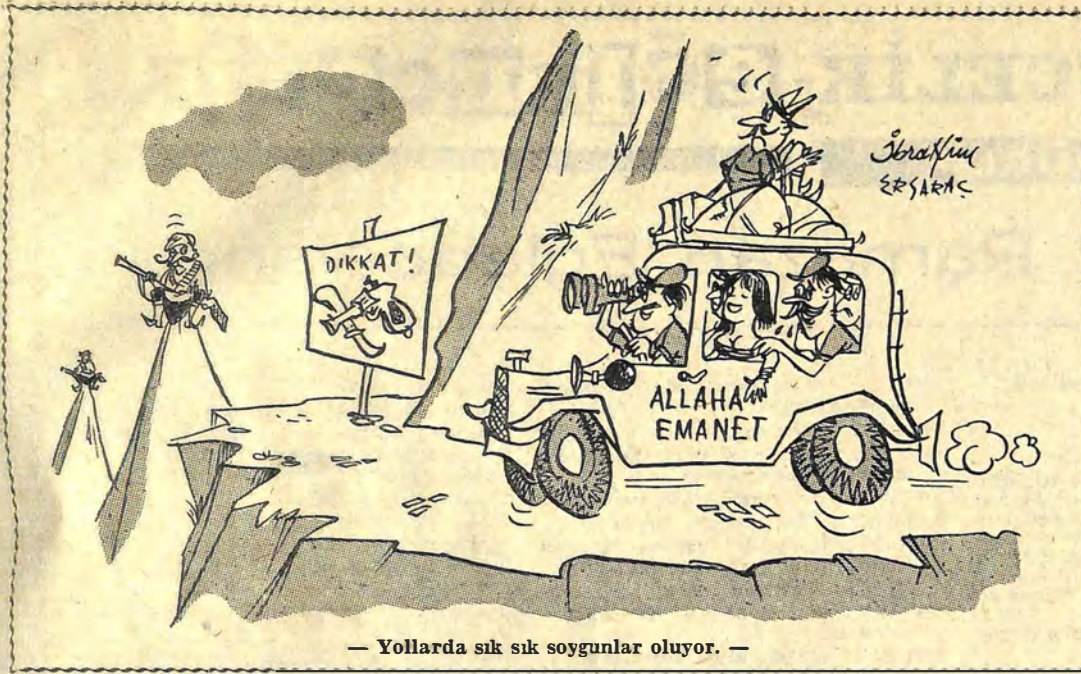
Su günlerde kimse sır vermiyor nedense, dillerin çözülmesini beklemeliyiz anlamak için nedenleri...

Eski Bakanlardan, seçimi kaybetmiş olan, (içim azıcık sızlıyor kaybettiği için) Gümrük ve Tekeli bir zamanlar tutmuş, İbrahim Tekin vardı... İbo...

İki gözüm İbo bana sorsaydın, ama bana, az buçuk bildiğim kültür konularında bile kimse birşey sormuyor. Bana sorsaydın derdim ki sana, «Koyma oy'unu Adana'dan. Koyarsan, koyabilirsen başka bir bölgeden

Yazısız

— Yollarda sık sık soygunlar oluyor. —

«Yay gözünü seveyim... Ahmet Topaloğlu'yla, çeşitli nedenlerle başa çıkamazsın. Senin çevren belki daha sempatik. Onun çevresi daha zallı budaklı... N'aptırdı? Üzerine kontenjan dan aday salıverdi. İzmir'de, hiç kimsenin önüne geçmek istemediği için, onuncu sırada saygı duruşu yapan, Nihat Kürşat'ın bile, eski Bakan biraderi, üstüne bile kontenjan salıvermediler de bu iş sana yapıldı. Hey İbo İbo, kardeşim, dünyanın elifpasını ne zaman belleyecek sin?»

Ben bunları içimden İbrahim Tekin'e söylerken, «Z» leri zıtlatan, bütütün incelmis bir Azizoglu seyreker bir stafa, ve kaygan adımlarla yemek salonuna girdi.

«Sonuçlar hakkında, bu kadar yalınabilen lider, acep ne duyar,» diye yüzünü taradım. Taramam sonuçsuz kaldı...

HANIMLAR :

Eski dört senenin tanınmış hanımlarından tekini göremedim Kulüpte. Kimi evinde, kaybeden eşini teselliyle meşguldü.. kimi tebrik kabul etmekteydi.. kimi, gittikçe soluklaşan tepsi tepsi çayları taşımaktaydı, şişkince karınlı cam bardaklarda. Gözüm dost olmayan bakışlarını, rahat olmayan kasılmışlıklarını aradı.

Yeni hanımlar henüz daha mütevazı, daha yumuşak, dişleri daha tutmamış... Tutar inşallah yakında.

Hepsi de berberliydi. Güllüklüydü, alı yeşilliydi.

Şantözlük piyasası beni de mi etkiledi ne, içimde, her olaya, her görünüme karşı bir tutku geliyor: Anadolu Kulübündeki hemcinslerime bakarken de hep:

«Yeşilim yeşilim yeşilim aman Yeşil yaprak altında üşüdüm aman»

geldi!...

«Bakalım yeşiller allar, daha ağır renklere, siyahlara, grilere, pastel renklerine çevrilince, hangi renk yapraklar altında üşüyeceksin Nimet Arzik'cım.» Bunu senin ağzından söylüyorum Akbabam.

Cevabım şu: İçine iyice sındır... Durup dururken barış ilân etmiştim daha taş... Kılıçlarım kınında paslanıyordu... Çekiyorum şimdi. Kime karşı mı? Bütün... Bolu beylerine, sağlı sollu!

Hepsicığuna benden selâm ola. Güvendikleri dağlara yaslınsınlar. O arada da asırlar gerisine, Köroğlu biraderimin anısına sıcak bir selâm yollarım.

Nimet ARZIK

KAYBEDENLER

BAKKAL

Bakkalsın, aç dükkânı; Yok başka çıkar yanı... Sigara sat, piring tart Dostu, düşmanı tanı!

MEMUR

Memursun, dairene; Yerleş eski yerine! Hazır maaşın varken Mebus olmak neyine?..

LİSTENİN SONUNDAKİ

Listenin sonundaydın, Parti aşkına yandın! Uyuttular seni de Ha şunu anlayaydın...

TURHAN ŞAHİN

Hey gidi Turhan Şahin, Ters çıktı bak talihin! Seçerler zannetmiştin Değilsin ki sen kâhin...

Mukadder ÖZAKMAN

Yazısız

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KAT MÜLKİYETİ!

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

Karagöz Ramazan Eğlencelerinde

(Bir sayfalık hayâl oyunu)

(Hacivat semai okuyarak gelir.)

Havaya attım fişegi,
Döndü dolaştı köseyi
Karagöz'ü sorarsanız,
Paçacının kel eşiği...

Hay hak... Huzuru hazıran, cemiyeti irfan,
vakti sefayı merdan... Haindir lâindir, mü-
nafiktir şeytan... Şeytanın hainliğine, Tan-
rının birliğine, şimdi şurda bir suret ol-
sa, o söylese ben dinlesem, ben söylesem
o dinlese, elfazı düzgün musibeti tatlı...

KARAGÖZ — Defol ordan dolmuş kâhyası su-
rath...

HACİVAT — Vay Karagöz'üm, sabahu şerifle-
rin hayrolsun.

KARAGÖZ — Sinsileni sansarlar boğsun...

HACİVAT — Ramazan geldi...

KARAGÖZ — Benim borcum filân yok...

HACİVAT — Kime?...
KARAGÖZ — Bekçi Ramazan'a...

HACİVAT — Öyle değil Karagöz'üm... Bak
mübarek ramazan geldi... Mahyalar kuruldu,
herkes oruç tutuyor... Sen de tutuyor mu-
sun?...
KARAGÖZ — Tutamıyorum...

HACİVAT — Neden?...
KARAGÖZ — Tam tutarken kaçıyor...

HACİVAT — Niyetli değil misin?...
KARAGÖZ — Hayır, kıymetli değilim...

HACİVAT — Yâni efendim, orucunu açtın mı?

KARAGÖZ — Açamadım, anahtarı bulama-
dım...

HACİVAT — Zevzekliği kes de gel seni götü-
receğim...

KARAGÖZ — Nereye?...
HACİVAT — Ramazan eğlencelerine... Orada
her türlü zevki sefa var...

KARAGÖZ — Seyfiyle Sefa nerede?...
HACİVAT — Yâni cimbüş...

KARAGÖZ — Ben de darbukayı alayım...

HACİVAT — Belediye bizi davet etti...

KARAGÖZ — Aksaray meydanını mı açıyor-
lar... Çok şükür...

HACİVAT — Elinin körü...

KARAGÖZ — Emin'i filân görmedim...

HACİVAT — Haydi aşağıya in...

KARAGÖZ — Asansör bozuk...

HACİVAT — Atlayiver...

KARAGÖZ — Sen de ortadan çatlayiver...
Hooop gülm... Geldim...

HACİVAT — Oh... aferin, çok şıksın...

KARAGÖZ — Sen de çok sıkıttın...

HACİVAT — Atla...

KARAGÖZ — Hooop... gülm. Atladım.

HACİVAT — Yahu taksiye bin...

KARAGÖZ — Şangırlop, bindim...

HACİVAT — Cüzdanın yanında mı?...
KARAGÖZ — Vicdanım yanımda... izzeti nef-
simi evde bıraktım...

HACİVAT — Şoför efendi, Gülhane'ye doğru
sür...

ŞOFÖR — Peki babalık...

KARAGÖZ — Yahu Hacivat çelebi... Gülhane'-
de ne yapacağız?...
HACİVAT — Seyir var...

KARAGÖZ — Peynir mi var?... Şurdan yüz
dirhem de ekmek alalım...

HACİVAT — Uzatıyorsun... Lâfi bana bırak...

KARAGÖZ — Olur, raft sana bırakırım...

HACİVAT — İşte geldik... Vay vay... bu ne ka-
labalık... Nasıl içeriye gireceğiz?...
KARAGÖZ — Duvarın atlatır...

HACİVAT — Olur mu birader... Şunlara birer
dirsek at...

KARAGÖZ — Çekilin ulan, davetli geldi...

HACİVAT — Aman yol aç...

KARAGÖZ — Asfaltta düküm mi?...
HACİVAT — Aman ben sıkıştım?...
KARAGÖZ — Sabret helâyi bulacağız...

HACİVAT — Beni aradan çıkart... Ölüyorum,
nefesim daraldı... gidiyorum...

KARAGÖZ — Girmekten vaz mı geçtin?...
HACİVAT — Aman beni çarptılar...

KARAGÖZ — Bir yerinde çürük yok ya...

HACİVAT — Tutun polis... Karmanyolacı var.

KARAGÖZ — Somyacı var... Haydi koltuk ta-
mir ediyorum...

HACİVAT — Oh... öyle sanmışım... Neyse gir-
dik...

KARAGÖZ — Benim ceketi sen mi aldın?

HACİVAT — Yooo...

KARAGÖZ — Hay anasını ceket nerde?... Ce-
keti götürdüler... Ulan benim ceketi a-
lanın...

KÜLHANBEY — Al ağbıcım... Biri araklamış-
tı, herifi enseledim...

KARAGÖZ — Keseledin mi?... Eyvallah...

HACİVAT — Gel... bak şurdan birer sıra içe-
lim...

KARAGÖZ — Yok, ben içmem, baksana he-
rif ellerini bardakta yıkıyor...

HACİVAT — Köfte ekmek yiyelim...

KARAGÖZ — Sonra çifte atarız... Katır eti-
dir.

HACİVAT — Bâri birer tost alalım...

KARAGÖZ — Postu ne yapacağız... derici mi-
sin?...
HACİVAT — Karnım zil çalıyor...

KARAGÖZ — Misafir gelmiştir. Git kapıyı aç.

HACİVAT — Yeter... Bak oyunlar başlamış...

KARAGÖZ — Gel... Maşallah ne güzel okuyor...

KARAGÖZ — Demek ki okuma yazması var...

HACİVAT — Yahu bu kadın şarkıcı...

KARAGÖZ — Tathici mi?... Sor, tulumbası
nasıl?...
HACİVAT — Bak bu da dansöz...

KARAGÖZ — Arazöz mü?... Sokakları mı su-
luyor?...
HACİVAT — Bak... bak... Bu da meşhur ma-
ya üstadı...

KARAGÖZ — Bu iyi, söyle de bize iki ekmek
yapsın...

HACİVAT — Elinin körü... Gel... bak şu da
Luna Park...

KARAGÖZ — Sen de şuna bak...

HACİVAT — Gel. Sigaraya halka atalım.

KARAGÖZ — Ben simit atacağım.

HACİVAT — Her lâfa bir kulp buluyorsun...
Şurada çadır tiyatrosu var... Dram sever
misin?...
KARAGÖZ — O da neş?...
HACİVAT — Yâni trajedi...

KARAGÖZ — Yenir mi, yenmez mi?...
HACİVAT — İstersen komiki şehir Hasan
efendiye seyrederim...

KARAGÖZ — Topladığımız kemikleri kasap-
lara mı verelim?...
HACİVAT — Bak, şurda da kemiksiz kız var.

KARAGÖZ — Kilosu kaçtan?...
HACİVAT — Peki, hayvanat bahçesini görmek
istemez misin?...
KARAGÖZ — Bak bu iyi... Hangi hayvanlar
var?...
HACİVAT — Ayı, aslan, kurt, deve, fil, may-
mun, baykuş, kartal...

KARAGÖZ — Pendik, Tuzla, Gebze... Haydi
kalkıyor...

HACİVAT — Ne minasebetsiz adamsın... Ne
desem tersini söylüyorsun...

KARAGÖZ — Ne yapayım beni ters yüz etti-
ler...

HACİVAT — Kim etti?...
KARAGÖZ — Bizim terzi Muhsin...

HACİVAT — Nerdeyse eğlenceler bitiyor, biz
bir yer görmedik...

KARAGÖZ — Gösteren çıkmadı...

HACİVAT — Sahur vakti geliyor... Gel şur-
dan iki pide alalım, içine de biraz peynir
koyup, oturup yiyelim...

KARAGÖZ — Nerde?...
HACİVAT — Bankta...

KARAGÖZ — Bankada yemek yenir mi?...
HACİVAT — Yenir yenir... Pide kuyruğuna
gir...

KARAGÖZ — Baksana binlerce adam var...
Bize sıra gelir mi?...
HACİVAT — Aç mı kalacağız?... Sahura beş
dakika var... Nerdeyse top patlayacak.

KARAGÖZ — Aman, gülle bize gelmesin...

HACİVAT — İşte pide de bitti... Aç kaldık...
Hep senin yüzünden. O yenmez, bu yen-
mez dedin, sayende aç kaldık...

KARAGÖZ — Meraklanma Hacı cavcav, beni
evden karyıya bir paket kuru köfte yap-
tırdım...

HACİVAT — Oh, oh... Demek nevaleyi aldın...

KARAGÖZ — Evet, havaleyi aldım... Sana pa-
ra var...

HACİVAT — Aç paketi de niyet edelim...

KARAGÖZ — Buyur babalık...

HACİVAT — Haydi bakalım tutalım orucumu-
zu... Bugün de niyet ettik.

KARAGÖZ — Yarına kadar Allah kerim...

HACİVAT — Bütün vatandaşlara ramazanı şe-
rifler mübarek olsun...

KARAGÖZ — Cümle sofralar binbir çeşit ye-
mekle dolsun...

HACİVAT — Yıkıttım perdeyi eyledim viran...

KARAGÖZ — Köftelerden bize biraz bırak u-
lan...

Yazısız

Yazısız

GEÇEN sayımızda, sizlere, Rusya'da mevcut ufak tefek 18 mizah dergisinin dışında en büyük tirajlı, 5 milyon adet basan Krokodil'in yazı işleri kadrosunun karikatürleri nasıl seçtiğini ve nasıl çalıştığını anlatacağımızı söylemiştik.

Krokodil dergisinin hazırlandığı binanın bir salonuna, ben misafir olarak, yazı işleri heyetiyle girdik. Arkamızdan 30 kadar da sanatçı girdi. Sanatçılardan sadece biri kadındı. Sekiz kişilik yazı işleri heyeti bir masaya oturdu ve karikatüristler, henüz taslak halinde olan karikatürlerini herkesin göreceği şekilde elinde tutarak gösterdi. Amerikan harb kundakçıları ve Alman militarizmi hakkındaki mutad karikatürler vardı. Bir tanesi de Yunan albaylarıyla ilgiliydi. Bu karikatürde, Akropolü ziyarete gitmiş turist kafilisine, rehber, «sola ve sağa bakmak yasaktır, önünüze bakın!» diyordu. Akropolün sağında temerküz kampı, solunda da idam sehpaları görülmüyordu.

Karikatürlerden bazıları da, Sovyetler Birliğindeki önemli problemlerden biri olan sarhoşluk ve içkiçilikle Moskova'daki konut eksikliği hakkındaydı.

Toplantıda hazır bulunanlar tarafından bir karikatür çok beğenildi.

Bu karikatürde bir erkekle bir kadın barda oturuyorlar, kadın ince bir kamaşla içki içiyordu. Adam da şöyle diyordu:

— Benim kabarmak maaşım işte bu incecik kamaşın eriyip gidiyor!

Krokodil, her sayısında sekiz veya dokuz adet fıkrayı koyar. Bu fıkralardan büyük bir kısmını Polonya, Macaristan hattâ Batı'daki dergilerden olduğunu itiraf etmektedir. Bunları aktarırlarken, örneğin İngiliz fıkrasındaki Tom adını Vanya diye değiştirirler fakat yabancı menşeli olduğunu göstermek için de Vanya'nın önüne «Sir» koyarak Sir Vanya yaparlar.

Rusya'da duyduğum fıkralar arasından bir kaçını aktarayım sizlere.

Ruslar gülüyorlar mı?

Bir köylü uzun yıllar boyunca her işini atına gördürmeye alışmış. Köylü, şehre yaptığı ender ziyaretlerinden birinde, şehirli arkadaşı ona bir otomobil ve otomobilin motor, direksiyon, debriyaj, fren gibi parçalarını gösterir. Aradan birkaç saat geçer, şehirli, köylü arkadaşına sorar: «Anlattıklarımı anladın mı? Soracağın bir şey var mı?»

— Var, der köylü, atsız nasıl gidiyor onu anlayamadım!

Ruslar gülmeyi seven bir toplum. Fakat, yayın organlarında kendilerine sunulan mizah münüsü biraz ağırdır. Unutmamak lâzımdır ki ele alınamayan konular çok. Örneğin, mizah açısından Kremlin'in dokunulmazlığı var. Resmi makamların «pek nazik olmayan şakalar» diye nitelendiği şakalar yayınlanamaz. Oysa Ruslar şakadan hoşlanan bir toplum. Halk, liderleri için tabii ki espriler yapıyor, fakat bunlar yayınlanamaz, sözden yazıya geçmezler. Bu arada hiçbir yazar da hükümetin meydanlara yerleştirdiği ideolojik propagandaya karşı dil uzatamaz. Halk arasında dolaşan bir fıkraya göre, iki köylü Kızıl Meydan'daki Mozole'de Lenin'in mummyasını görünce biri, diğerine şöyle der:

«Tıpkı bizim gibi, ölmüş fakat henüz gömülmemiş.»

Rusya'da insanın garibine giden bir nokta, karikatürlerde çok saldırılara uğrayan dolar'a karşı gösterilen ilgi. Büyük otellerde, Rusya'daki mağazalarda bulamadığınız malı, eğer döviz verirsiniz, bulabiliyorsunuz. Bu otellerde size fiyatlar dolar olarak bildiriliyor. Söylenildiğine göre bir Rus çifti bu otellerden birine girmiş, öteberi almak istemiş, alacağı şeye karşılık ruble verince «hayır» cevabını almışlar. «Eğer dolar verirsiniz mal a-

labilirsiniz» diye eklemişler. Rus çiftinin «Peki doları nereden bulabiliriz?» soruları da cevapsız kalmış tabii.

Bu durumda bir döviz karaborsasının mevcut olduğunu söylemeye bilmem lüzum var mı? Leningrat'ta, sokakta, benden sterlin satın almak isteyen oldu. Verdikleri ruble miktarı da normal rayiçten iki misli fazlaydı. Bu arada bahşış, resmen horgörülen bir nesne olmakla beraber, genellikle hoş karşılanmaktadır. Bir ara Kremlin'den ilham alan bahşış aleyhtarı bir kampanyada bahşış almanın bir işçinin haysiyetine yakışır olmadığı, bir hakaret teşkil ettiği söylenince şöyle bir deyim alınıp yürütmüş:

«Siz hakaret etmeme müsaade eder misiniz?»

Moskova'dan uzaklaştığınız ve Rusya'nın içerilerine doğru açıldığınız nisbette hükümet propagandasının daha az belirli olduğunu fark ediyorsunuz. Bu sebeptendir ki Leningrat'ı çok daha fazla sevdim. Gürcistan başkenti Tiflis'de hükümet propagandası daha da az belirgin. Gürcüler çok duygulu, mağrur ve esprili insanlardır. Yayınlanmamış fakat dile dolaşan birçok fıkraları onların ortaya attıkları söyleniyor. Fakat Krokodil dergisi arkadaşlarımız bu fıkralardan herhangi birini bana aktarmamayı vazife bilmiş benziyor.

Beni en çok heyecanlandıran olay Stalin'in doğduğu yer Gori'de başıma geldi. Stalin'in ilk gün ışığını gördüğü evi ziyaret ediyorduk. Tam bu sırada mahallin polis şefi ve adamları gözüktiler. Altın dişlerini gösterip, resmi üniformalı göğsünü sıvazlayarak makineli tüfek gibi konuşmasıyla birkaç Gürcü cümlesi sıraladı üstüste.

Rusya'ya gelmeden önce arkadaşlarımızın «Aman oradayken kimseye Batılı fıkralar anlatma» dediklerini hatırladım birden. Gerald Brooke'un (Casus diye yakalanan ve Rusya'da 5 yıl hapis yatan, sonradan bir Rus casusuyla tırampa edilerek İngiltere'ye dönen İngiliz okutmanının adıdır) «Benim gibi saflıklar yapma» dediğini hatırladım birden. İnsana değersiz gibi görünen bir çok şeyler, onları kaybetme korkusu karşısında ne kadar değerli oluyordur. Düşündüm ki, insan hiç yoktan memleketinde yaşadığı güzel makarnasından, üstüne içtiği şarabından oluverir... Mini-etekli bebekleri görmekten yoksun kalabilir.

Bunları düşünürken, polis şefinin adamlarından biri öne doğru bir adım atarak Rusça, «Gamlet» dedi.

«Gamlet mi?»

«Da da Gamlet» diye tekrarladı; başını da sert sert sallayarak.

Benimle Moskova'dan gelen arkadaşım da şaşırıp ne oluyor diye... Fakat anladık ki adamcağız Shakespeare meraklısıymış ve Hamlet'in Rusçası olan «Gamlet» diyormuş Hamlet'in tamamını ezbere biliyormuş ve ben rastladığı ilk İngilizmişim. Bu sebeple bana gösterilen ilginin haddi hesabı yoktu, Shakespeare'in ahından olmam dolayısıyla.

İyice bir tokalaştıktan sonra evine gittik ve ev sahibinin iyi bir içkici olması dolayısıyla katı cisimlerden çok sıvı maddelerle dolu bir masa etrafında Shakespeare'den döktürme işine devam ettik. Ben de araya katıldım ve «To be or not to be» dedim. Bastı kahkahayı ev sahibi «Olmak veya olmamak» sözü üzerine.

Kahkahasını duyduktan sonra size söyleyebilirim ki Rus halkı, şakadan anlamayan, esprisi olmayan bir toplum değil.

İngiliz Punch dergisinden çeviren:

Reşit AŞÇIOĞLU

«Güvercin uçuverdi Kanadın açiverdi»

Diye bir türkü mırıldandı delikanlı. Bir yandan da «Dün, buluşmaya gelmedi, nerelerde kaldı, ne oldu acaba şu bizim dâvaya? Yoksa babası filân haber aldı da bir şeyler mi oldu?» diye düşünüyordu. Parkta, onunla her zaman buluşup oturdukları kanapeye oturmuştu. Dersten kaçmıştı... Cebireli müzakere edecek, fizikten yazılı yoklama vardı. Sabahleyin okula gidiyorum diye evden çıktığı halde okulun kapısından geri dönmüş, parkın yolunu tutmuştu. Canı sıkılıyordu. Bir sigara yakmak istedi, etrafta öğretmen falan var mı diye şöyle bir baktı. Hiç kimseler yoktu. Ama birden vazgeçti. Canı sıkıldığı zaman birer ikişer yakıyordu şu mereti... Fakat alışmamıştı daha. «Alışmayayım, daha iyi» diye mırıldandı. «Hem vücuduma hem de keseme zarar. İçeceğim sigara paralarını biriktireyim de yarın evlenirken lazım olur. Ben de ammayım hal...» Derayı görmeden paçaları sıvamak olur mu? Ama ne yaparsın brader, evlenirken çok para gidiyormuş. Bizim gibi ne ailesinde ne de kendisinde para bulunmayan kişilerin iktisatı olması gerek. Ne derdi dayım (para tren, biz istasyon), işte böyle...»

Böyle kendi kendine konuşurken karşıdan «dava» sına benzeyen bir karaltı gördü. Sevin-di. Ona doğru koşmak istedi. Ama kendini tuttu. Bekledi... Evet evet, oydu işte...

«Şışt şışt geliyo!» o da ne, iki çocuk bu şekilde başıra başıra önünden geçti gitti. «Bakalım o da beni görecektir mi?» diye düşündü içinden. Çok geçmeden düşüncelerinde yanılmadığını, onun da kendisini görüp gülümsediğini farket-ti. Bir iki adım yürüdü ona doğru:

«Ne arıyorsun böyle ders vaktinde burada, ha?» diye sert bir çıkış yaptı. Sevgilisi:

«Şeeyy...» diye kekeleydi. «Kimyacı yazılı yapacaktı da... Akşam pek çalışmadım, moralim de bozuk...»

«Niye çalışmadın bakayım? Moral bozulacak ne var ki... Demek okuldan kaçtın, çok yazık doğrusu!»

Kızın kendisine «Peki, sen niye kaçtın okuldan? Ders vaktinde ne işin var buralarda?» der gibi baktığını görünce dikleşti:

«Bana bakma sen... Ben...» durdu, derin bir nefes aldı, «Ben erkeğim! Ama senin okul zamanı yalnız başına buralarda dolaşman iyi değil.»

Kız lâfı değiştirdi: «Dün gelemedim, kusura bakma. Eve akrabalarımız gelmişti de... Bir türlü fırsat bulup dışarı çıkamadım. Özur dile-rim...»

«Vaay! Demek onun için gelemedin ha, ben de daha önemli bir işin var, ya da hastaydın sanıyordum. Beni boşu boşuna saatlerce beklete-bilecek kadar çok sevdiğine göre...»

«Ne olur böyle kinayeli konuşma. Vallahi fırsat bulamadım. Yoksa ko-

MUTLU bekleyiş

şar gelirdim hemen... Seni beklet-tim diye çok üzül-düm, inan ki... On-dan çalışmadım akşam. Uyuyama-lım seni düşünmekten sabaha ka-dar. Kimya yazılısını bahane ettim, okuldan kaçıp hemen buraya, bu-luştuğumuz yere geldim, belki sen de gelirsin diye... Bak tahminim de doğru çıktı.»

Genç kızın gözleri yaşarmıştı... De-likanlı daha fazla direnemedi, etrafına, bir gören var mı diye şöyle bir göz gezdirdi. Sağda hırpani kılıklı biri kendilerini gözliyordu. «Vaay, şuna bak bel Kıza rest çekip ağlatı-yor. Sert, kazak bir erkekmış doğ-rusu...» mu diye düşünüyordu aca-ba, yoksa, «Böyle güzel kız ağlatılır mı ulan, istemiyorsan bas git de bi-raz biz sokulalım yanına da azıcık teselli edelim» diye mi düşünüyör-du? Her neyse, delikanlı orada dur-mayı sakıncalı gördü ve kızla bir-likte parkın tenha köşelerine doğru yürümeye başladılar. Etrafta kimse-nin olmamasından yararlanarak el-ele tutuştular. Delikanlı geçmiş an-lara dalgıç gitmişti. Kızla ilk buluş-tuğu günü düşünüyordu... Bayiden bir jilet alarak suratını sabunlamış ve iyice bir traş olayım, tek kıl kal-masın suratımda, yakışıklı görüne-yim derken yüzünü kesmişti de akan kanı zor durdurmuştu. Kızla konu-şurken o görmesin diye kesilen ye-rini eliyle saklamaya çalışıyordu iki-de bir. Ya yazdığı, yazarken bin ke-re silip bozduğu mektup!... «Seni se-viyorum» diyememişti de «Ay lav yu» diyebilmişti ancak, İngilizce. Be-reket versin, kız da yabancı dil ola-rak İngilizce okuyordu okulda. Yok-sa!... Bir süre arkadaşlarıyla konu-şur, sevgilisinden söz açarken adını söyleyememişti, «İşte o», ya da «Be-nim Dâva» demişti. Hey gidi heey, ne günlerdi onlar. Şimdi ise bağırıp çağırıyor bile. Ee, her buluşmaya za-manında gelip öyle alıştırmıyordu de-ondan böyle oldu bu iş (!).

Böyle düşünce düşünce bir süre git-tiler. Delikanlı demin kıza sert dav-randığına pişman olmuş, kızgınlığı geçmişti. Hem kıza teselli etmek a-macıyla hem de parkın bulunduk-ları kısımda kimsenin bulunmama-sından yararlanarak sevgilisinin el-lerini tuttu, sıktı. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Şöyle bir etrafına

baktı. Bütün hisleri harekete geç-miş, ayaklanmıştı. «Duur, ne yapıyorsun, ay yapma, görecekler...» demesine aldırmadan kıza tuttuğu gibi öpüverdi.

Oh... muradına ermişti işte. Kız, hâlâ üstünü başını düzeltiyor:

«Ayy, ne yaptın, bir gören olsaydı ne olacaktı?» diye söyleniyordu. Delikanlı kendi kendine: «Ah, kâfir ah... İçinden sevinmiş, zevkten dört-köşe olmuşsundur ya» diye söylen-di. Dışından:

«Ne var canım, bu kadar telâşa düşecek ne oldu?... Utanılacak ayıp bir şey yok ki ortada. Kiraz bahçe-sinden bir tek kiraz koparmışım, çok mu?» dedi. Sonra da: «Kimse görmedi, merak etme. Hem ben se-nin sevgilin değil miyim, ne olacak öpsem yanı? Bak türküsü bile var bunun:

«Haydi yalelom yele yele yele om At olur da tepmez mi, tepmez mi, Yâr olur da öpmez mi?...»

Yaa... Bak, bu konuda bir de şar-kı var:

«Bugün ayın ondördü
Kız saçını kim ördü?»

diye sorarlara, ne demiş bak bir ke-re, kızın biri:

«Ördüyse yarım ördü
Ay karanlık kim gördü?...»

Ama sen (ay ne yaptın, bir gören olsaydı ne olacaktı) diyorsun. Ola-cak iş mi bu yanı? diye kızar gibi yaptı. Kız: «Elimde değil. Çok he-yecanlanıyor, ne dediğini bilemiyo-rum, kusura bakma. Ah, ne yapar-sın... Kızların toplumumuzda kara-lanması pek çabuk oluyor, ondan te-lâşa düştüm, bir gören olursa diye. Ne olur anla beni...» dedi.

Elele tutuşarak ilerlediler. Bir kuş öttü. Kız:

«Bülbül mü?» diye sordu. Delikan-lı:

«Hayır, kanarya» diye cevap ver-di.

Oysa başka bir kuştı öten. Kız oğ-lana: «Bülbül», oğlan da kıza: «Ka-narya» dediği için böyle konuşuyor-lardı aralarında. Derken çiçekler gördüler parkta...

«Ne çiçekleri bunlar?» diye sor-du oğlan kıza.

«Karanfil, gül, lüle» dedi kız. Di-ğer çiçeklerden de vardı içlerinde, ama onları gözü görmemişti bile. Bi-ribirlerine bu çiçeklerle seslenirler, «yadigar» olarak hep bu çiçeklerden gönderirlerdi çünkü...

Bir gün, çok üzgün görmüştü de oğlan kıza... Ona:

«Gül sen gülün olayım
Çiğne yolun olayım
Dile kulun olayım
Kalbim seviyor seni»

Şarkısını yazıp göndermişti. Onu hatırladılar, gül adı geçince, şu an-da ikisi de... «Bir de karanfil» şar-kısı vardı, hatırladın mı diye sor-du delikanlı.

«Nasıldı o?» dedi genç kız.

«Karanfil oylum oylum
Geliyor servi boylum
Seri boylum gelince
Sen olur benim gönlüm»

Gerisi de şöyleydi galiba:

«Karanfil olacaksın
Sarıp solacaksın
Ben hâkime danışım
Sen benim olacaksın!»

Sahi mi, ne zaman? Ah ah!... De-vamını da ben şöyle değiştirdim:

«Karanfil uzar gider
Boyu sana benzer
Ayrılık yok ikimize
Azıcık beklemek ister.»

Kız dayanamadı:

«Ne kadar bekleyeceğiz acaba?» di-ye sordu.

Delikanlı:

«Ah, dedi, şu sınıfları ikişer ikişer geçmek olsa... ya da piyangodan, totodan bir ikramiye falan, kıssa, zengin olsak... Şu Cebir, Tarih, Geo-metri gibi zor dersler olmasa... Hiç zorluk çekmem, sıkılmam ama ne yaparsın? Bu karne zayıf dersim çok. Ne yapacağım bilmem ki... Ka-lırsam iş fena... diye mırıldandı.

Böyle konuşa konuşa parkın çıkış kapısına geldiler. Orada bir kadın macun satıyordu. Onları görünce:

«Macuncu teyzen oturuyor
Tasasından ölüyor
Tasalanma macuncu teyze,
Tombak oğlanım, fıstık kızın geli-yoru.»

diye kendi kendine mırıldanarak, hoş bir edâyla bir mâni okumaya başladı. Hatırını kıramadılar, birer macun alıp yalaya yalaya yürünmeye başladılar. Şu anda dünya onların-dı. Yakın bir gelecekte bu «mutlu bekleyiş» sona erecek, sabırla koru-ğu helva ederek yiyecekler, biribir-lerine temelli kavuşup «vuslat» a e-receklerdi. «Belki yarın, belki yarın-dan da yakın» beklenen güneş doğa-caktı elbet... Şu anda bu arzuyu ta-benliklerinde, ruhlarının içinde du-yarak «kaygılardan âzâde» yürüyor, yürüyorlardı...

Erhan TİĞLİ

TATLI SERT AİLESİ

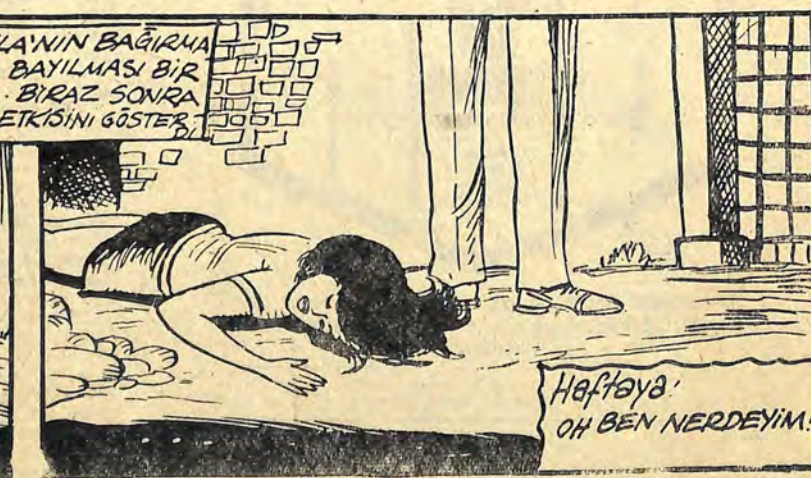
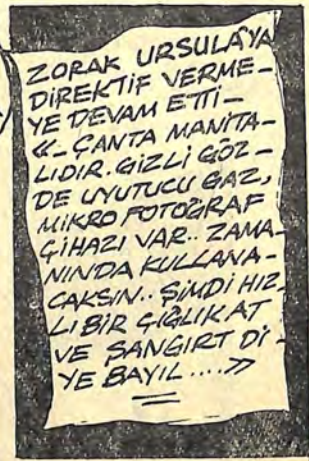
Cıldır Tanrı

Yazan - Çizen -
Sınavı Süleyman

22

URSULA'NIN SPOR
ARABASI TALİMATI
UYARAK BOĞAZ YO-
LUNDA İLERLİYOR-
DU. ŞİMDİ TEKRAR
KENDİNİZİ ROMA-
NIN HEYECANINA
KAPTIRALIM...

KİREK BURNUNA
GELİRKEN TEPEYE
DOĞRU ÇIKAN TOPRAK
YOLA SAPACAKSIN...

1879

Bundan tam 90 sene evvel
ilk elektrik ampulünü icad
eden Thomas EDISON,
ışıklandırma alanında bittün
dünyada yeni bir çıkış açmıştır.

1969

Bugün Türkiyede aynı isim
altında, en son teknik imkân-
larla, uzun ömürlü, fevkalâde
bol ışıklı ve az sarfiyatlı
ampuller imâl edilmektedir.

EDISON'DAN BU YANA
AMPULDE TEK MARKA

90.
yıl

EDISON

(İlançık : 5086 — 193)

A K B A B A

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

SAHİBİ : Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Fiatı : 100 kuruştur.

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır * Eskiz ve program hazırlanır
Objektif tavsiyelerde bulunulur * Tespit edilen programlar titizlikle
yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 — 27 66 01, İstanbul

(Basın : 61055 — 192)

**İLYAS
EFENDİ**

MÜZAFFER İZGU

— 55 —

— Şimdi ateş gibi olur burası!
Hatice, etrafı tetkik ediyordu.
Bodrum katının camı belki yıllardır
silinmemişti. Hele üzerindeki çiçek-
li basma perdenin rengini seçmek
için mutlaka renklerle yıllarca haşır
neşir olmuş büyük bir ressam ol-
mak gerekti. Köşede duran yatağın
kirli çarşafının bir ucu yere sark-
mış, öteki ucu ise kıvrım kıvrım
kaybolmuştu yorganın içinde. Bat-
taniye ise, uçlarından söküle sökü-
le daha ziyade bir yün yumak şek-
line dönmüştü... Dekorü tamamlan-
yan bir de arkasının bir yanı kırk
eski bir tahta sandalye vardı orta-
da.

İlyas efendi, bu sandalyeyi göste-
rerek:

— Otursana Hatice, dedi.
— Hele biraz ısınayım!
Sobanın yanında ellerini ovuyor-
du İlyas efendi, mutfak tarafına ge-
çerken, Hatice sordu:

— Nereye?
— Yumurtalı sucuk hazırlamaya!
— Sen otur, ben hazırlayayım!
— Ama olur mu?

— Neden olmasın? Kadınların gö-
revi ne? Erkeğine yemek hazırlamak
değil mi? Gel şöyle, önce bir ısın-
alım!

Sobanın başında birbirlerine sar-
ıldılar. Sobanın ateşi, kendilerinin
sobadan daha harlı ateşleri, bir an-
da içlerini de dışlarını da ısıtıver-
di...

— Şimdi ben sucuklu yumurtayı
hazırlayayım, dedi Hatice ve ilâve
etti:

— Yumurtalar çok mu pişsin, az
mı pişsin?

— Sen nasıl istersen!
— Övlerse çok pişsin.

— Pişsin!

İlyas efendi, Hatice mutfakta ye-
meyi hazırlarken, o da masa olarak
kullandığı büyük sandığı sobanın
yanına çekti. Üzerine bir gazete kâ-
ğıdı örterek hazırladı. Mutfaka ek-
mek almak için gittiğinde Hatice yu-
murtaları kırıyordu...

«Aman Allahım!» dedi İlyas efen-
di, «Bu mutfakta bir kadın, İlyas'a
yemek pişiren bir kadın!.. Yok can-
ım, dünya bugünlerde tersine dö-
nüyor!..»

Uzunlamasına çizgili elbise ne de
yakışmıştı Hatice'ye. Boyunu biraz
daha uzun, boynunu biraz daha ku-
ğu boynunu yapmıştı...

Hatice:
— Yumurtanın biri bozukmuş, de-
di.

— Olsun! Ben bir yerim. sen iki.

— Olmaz, ben bir, sen iki!

İlyas efendi, Hatice'nin beline sim-
sıkı yapıştıktan sonra:

— Çok seviyorum, seni, dedi.

— Ben de seni İlyas!

Bir an, gözlerinin önüne daire gel-
di. Dairede o kız... İsmi bile an-
mak istemiyordu... O da böyle ola-
caktı, o da bu mutfakta İlyas efen-
diye sucuklu yumurta hazırlayacak-
tı... İşte bunun gibi, Hatice gibi...

Hayır, artık ne hayâlinde, ne de
düşünde böyle bir kız kalmamıştı.
Belki bundan birkaç gün öncesine
dek olabildi, ama şimdi, şimdiden
sonra asla...

Hatice'yi Hatice olarak kucakladı
tekrar...

— Ekmeği almaya geldim, dedi.

Ekmeği gazete kâğıdının üzerinde
dilimledi. Mutfaktan iki bardak ge-
tirdi, ikisine de şarap koydu. Hatice
eline tavayla gözüktüğünde, İlyas
efendi bardaklara şarap doldu-
ruyordu.

— Bana da mı koyuyorsun? diye
sordu.

— İçmez misin?

— Senin hatırın için zehir bile içe-
rim!

— Haydi öyleyse şerefe!

— Aç karnına mı?

— Aç karnına!

— Şerefe!

— Şerefe canım!...

Bardakları bir solukta yarılardılar.
Hattâ Hatice, yarından fazla bile iç-
mişti.

— Babanun artıklarını içerdim
ben evde, dedi.

İlyas efendi o günü bir kadın e-
lipden yemeğini yedi. Hatice, kaşık
kaşık sundu sucuklu yumurtadan İlyas
efendinin ağzına. Kendi de bir
iki kez Hatice'nin ağzına koyınak istedi
ama, beceremeyip, Hatice'nin
iştine başına dökünce, Hatice:

— Ben hem seni doyururum, hem
de kendimi, dedi.

Yemek biterken, şişenin dibinde
herbirine yarımşar bardak şarap
kalmıştı. On dakika içerisinde tü-
kenen şarap, mideye gider gitmez,
on dakika beklemedi ve doğruca
barsaklara geçerek, hem Hatice'nin,
hem de İlyas efendinin kanını tu-
tuşturmaya başladı...

Sandalyede oturan İlyas efendi,
yatağın üzerinde oturan Hatice'nin
yanına geldi. Sanki çok gerekliliği
gtbî önce kunduralarını çıkardı. Ha-
tice hiç seslenmedi kunduralarının
çıkarılmasına... Daha sonra İlyas e-
fendi, çoraplara el attı... İlyas e-
fendi herkesin yaptığı gibi tersini ya-
pıyordu nedense, herkes üstten baş-
lardı, İlyas efendi alttan...

Sıra elbiseye gelince, o işi de Ha-
tice üzerine aldı. Kombinezonu han-
gisi çıkardı, pek hatırlamıyorlardı...

İşte böylece babasının sözü bir
daha gerçekleşmiş oluyordu İlyas e-
fendinin... Evlenene yardım etmişti
Allah! Nikâhsız nikâhsız evlenmiş-
lerdi ama, oldu. Nikâh kıymak,
nişan takmak, bunların hepsi, karşı-
lıklı verilen senetlerden sepetlerden
ibaretti. Onlar, birbirlerine veril-
mesi gereken en önemli şeyi şimdi-
den vermişlerdi...

Hatice, karnını uğuşturarak elbise-
sini giyerken:

— Hemen yarım nüfus kâğıdını
al, nikâh muamelesine başla, dedi.

İlyas efendi, yatağa çivilenmişti
sanki. Hatice'nin kolunu tutmuş:

— Pekiyi canım, pekiyi, diyordu...

— Şarap içecek misin?

— Var mı?

— Birazcık var!...

İlyas efendinin dili çözülmüştü:

— Ama ben seni içmek istiyorum
Hatice, dedi.

— Bundan sonra beni istediğin za-
man içebilirsin, ama şimdi kalk da
beni eve götür!

— Olur canım! Annene ne diyece-
ğiz?

— Ne diyelim? Birşey mi diyelim
istiyorsun?

— Yaptığımız?

Hatice umursamazlıkla:

— Kimi nikâhtan sonra yapar bu

işi, kimi de sonra, dedi. Biz önce yapmışız ne farkeder? Hemen iki gün içinde doğuracak değilim ya...

Yaa, yaaa yaaa... Hiç düşünmemişti bunu İlyas efendi, insanın çocuğu olurdu bu hallerde... Dişisi ana, erkeği baba olurdu... İlyas efendi erkek olduğuna göre baba olacaktı... Baba!... Çocuğu olacaktı, sarışın, esmer, her ne hal ise... Baba baba, diye İlyas efendinin bacaklarına dolanacaktı, bana para ver, diyecekti...

Bu heyecanla sordu:

— Ne zaman olnr çocuğumuz Hatice?

— Zamanında doğarsa, bundan tam dokuz ay on gün sonra. Bazen yedi ayda da doğarmış ya...

Uuu, uzaktı daha demek ki... O nun için şimdiden bunun hayallerini kurmak yersizdi...

— Dügün yapacak mıyız?

— Ne düğünü? dedi Hatice.

— Şey canım, çalgı falan, arkadaşlar...

— Biz düğünü yaptık bile... Çalgı-mızı çaldık, içkimizi içtik, keyfimize baktık...

Sevindi İlyas efendi. Demek ki köşede kıyıda biriktirdiği üç beş kuruş düğün müğün diye çarçur edilmeyecekti. Ya ev? Evet, ev gerekliydi. Hatice burada oturur muydu?

İlyas efendi:

— Ya ev? dedi.

Hatice, çorabını giyiyordu:

— Bizim ev ne güne duruyor? dedi. İstersen burada da oturabiliriz.

— Burada?...

— Niye olmasın? Ben şöyle bir temizliyeyim, bir badana edeyim bu evi, sen o zaman gör!

İlyas efendi, kendi evini daha münasip buldu. Kaynananın evinde rahat sevişemezlerdi. Onun için:

— Burası olsun Hatice, dedi. Niye burası olsun diyorum, biliyor musun, annenizin evinde rahat sevişemeyiz de...

— Vallahi insanlar yeter ki sevişmek istesinler, cehennemin dibinde de yer bulurlar ama, madem sen öyle istiyorsun, öyle olsun!

— Kızdın mı?

— O da ne demek?

Tekrar birbirlerine sarıldılar. Bu arada İlyas efendi de yataktan kalkarak hazırlandı. Beraberce kapıyı çekip çıktılar...

Eve vardıklarında Kâmil âbi yine yoktu. Annesi, Hatice'nin gözlerine anlamlı anlamlı baktı... Anlayana, çok şeyler soruyordu bu iki patlak göz!...

Hemen daha o gecedan Hatice, İlyas efendinin eline nüfus kâğıdını tutuşturdu. O zaman yüreği hırp etti İlyas efendinin... Kayıtların çıkarılması için kendi dairesine gitmesi gerekliydi...

Şimdi başlayacaklardı:

«Kimdir, nedir, kimin nesi, kimin fesidir? Sarışın mı, esmer mi, zengin mi, fakir mi, babası var mı, anası var mı, kızkardeşi var mı? Uzun boylu mu, kısa boylu mu, şişman mı, zayıf mı?»

Ama ne yaparlarsa yapsınlar artık pişmiş aşı su katamayacaklardı. Bu gecedan sonra, bu dünyada Alahtan başka hiç kimse bu aşı su katamazdı artık...

Hatice:

— Neyi düşünüyorsun? diye sordu...

— Hiçbir şeyi...

Kapıda yine vedalaştılar. Hatice:

— Saat tam dörtte, dedi...

— Dörtte canım!

İlyas efendi, cebinde sanki bir nüfus cüzdanı değil de, içinde milyonlar yazılı bir banka cüzdanı taşıyor-muş gibi sımsıkı sarıldı bu cüzdana. Onun içinde Hatice'nin ismi vardı... O şehvet dolu, sıktığı zaman insanın suyunu çıkaran Hatice'sinin... Evet, bu nüfus cüzdanı İlyas efendinin cebinde olduktan sonra artık hiç kimse su katamazdı bu pişmiş aşal...

(Devamı var)

Milletler Gülüyor

Kılıçla olmadı

Ünlü operatör, kılıçla yaptığı düelloda rakibini kanlar içinde yere serince, merhametle yaralının üstüne eğilip:

— Oh, hamdolsun ölmemiş! diye bağırdı.

Sonra, hayretle birbirlerine bakışıp duran şahitlere:

— Alık alık ne bakışıp duruyorsunuz! diye çıkıştı. Çabuk bir neşter bulun bana... Şimdi de ameliyat gerekiyor!

Belirti

Bir süre önce, perhizle iyileşebileceğini söyleyen doktorun karşısına çıkan kadın:

— Gittikçe fenalaşıyorum galiba doktorcuğum, dedi. Artık sizin yasakladığınız yemeklere bile elimi süremiyorum!

Dedikodu

Yaş günü toplantısında, davet edildiği halde gelemeyen bir genç kızdan bahsediliyordu.

— Tam evlenilecek kız, dedi biri. Yemek yapmasını, dikmiş dikmesini, ütüylü, çamaşırı, bir ev kadınının bilmesi gereken hiçbir iş kurtulmaz elinden.

Delikanlılardan biri atıldı: — Hayatını hizmetçilikle kazanıyor desenize

— Bir oda bulmak şart... — Yoo, otlar üzerinde o kadar iyi kil...

Nasıl oluyor?

Cevaplayamadığı birçok sorunun arasında bocalayan küçük, annesine sordu:

— Rahibeler evlenirler mi?...

— Hayır yavrum, dedi annesi. Onlar, Tanrıyla evlidirler.

İşin içinden çıkamayan çocuk yeniden sordu:

— Pek, akşam olunca onlar mı yukarıya çıkıyorlar, Tanrı mı aşağı iniyor?

Saçma

Takıştığı bir adamla arasında geçenleri yeğenlerine anlatan yaşlı kadın:

— Aklından zoru mu var ne, diye devam etti. Durup dururken bana, «İhtiyar deli» diye bağırmaz mı?

— Haltetmiş, dedi yeğenlerinden biri. Deli demekle belki haklı ama, ihtiyarlık konusunda bayağı saçmalamış

Yazısız

Deneme gezisi

Arkadaşını yanına alan delikanlı, yeni arabası ile deneme gezisi yapıyordu. Hızını göstermek için gaza bastı, kilometre saatinin ibresi oynamaya başladı. 80 - 90 - 100 - 120 - 150 derken, 190'a takılıp kalınca direksiyon başındaki delikanlı, yanında oturan mumyalanmış arkadaşına sordu:

— Bu arabanın içinde insan hayatından ne kadar memnun oluyor değil mi?

Beriki:

— Memnun mu?... diye kekeleydi. İnsan bu hızla, nasıl olup da hayatta kalabildiğine hayret ediyor!

Öğretim

Papağanı konuşmuyordu. Bir arkadaş:

— Söylemesini istediğin şeyleri teypte al, akşama kadar kafesinin yanında tekrarlasın dursun, dedi. Bütün gün peşpeşe aynı sözleri duyunca, ister istemez ezberleyecektir papağanın.

Adam söyleneni yaptı, sonucunu görmek için ertesi akşam kendini eve güç attı. Kapıyı açan karısına sabırsızlıkla sordu:

— Nasıl, kuş bir şeyler öğrenebildi mi?

— Hayır, dedi kadın. Ama ben yemeğimi uslu uslu yedim, ben yemeğimi uslu uslu yedim, ben yemeğimi uslu uslu yedim...

Sebeup

Genç kız, eski nişanlısını soran arkadaşına:

— Yüzüğünü kafasına attığımdan beri, durmadan içiyormuş, dedi.

Arkadaşı hayretle sordu: — Öyle mi?... Demek hâlâ nişanın bozulmasını kutluyor

Yine mi?

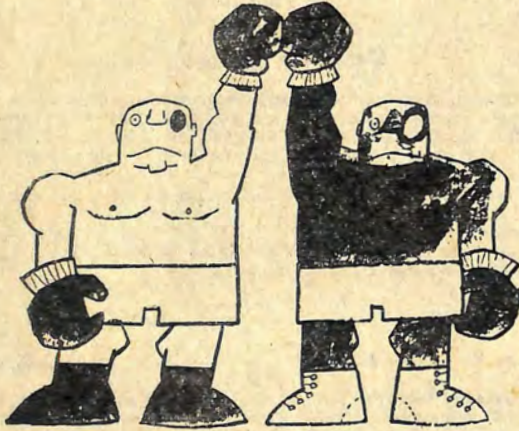
Genç kadın, kocasına sordu: — Eğer evli olmasaydık, bana bu an evlenme teklif eder miydin?

— Rica ederim karıcığım, diye yüzünü ekşitti adam. Yine münakaşaya başlamayalım!

Yazısız

Dünya karikatürleri

İş Bankasında buluşalım

Bu, ne zamandır
beklediğiniz fırsattır.
Şimdi önünüzde
yepyeni bir imkân var.
Tasarruflarınızı
yıl sonuna kadar
mutlaka İş Bankasına
yatırınız. Sizinle de
İŞ BANKASINDA
BULUŞALIM...

Bu büyük çekilişte:

**45 APARTMAN
DAİRESİ**

**35 ADET
100.000 LİRA**

**125 ADET
10.000 LİRA**

**550 ADET
1.000 LİRA**

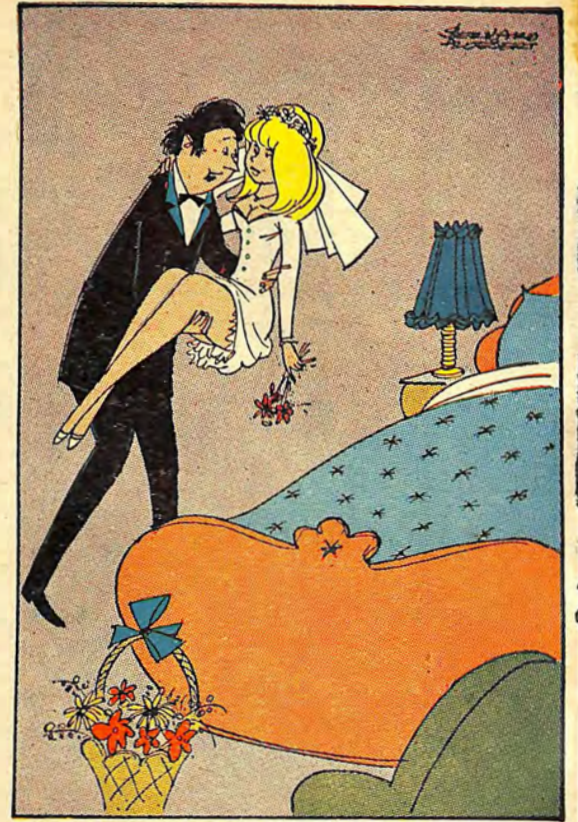
**10100 adet
çeşitli para ikramiyesi**

TÜRKİYE
İŞ BANKASI
PARANIZIN...
İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİDİR

A K B A B A

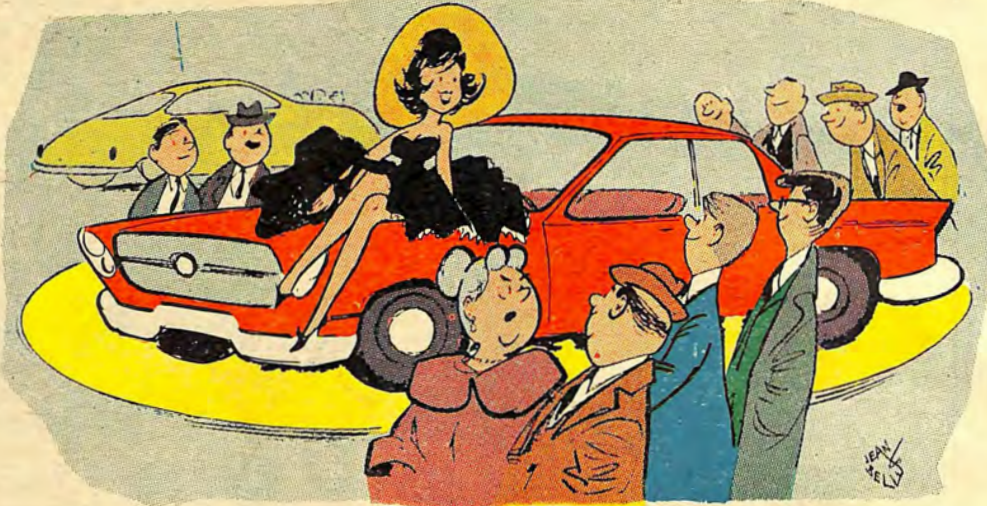

- ARKADAŞÇA GEZECEKSEK PANTALON
GİYİYİM, AMA BAŞKA ŞEY DÜŞÜNÜ -
YORSAN MİNİ-ETEK GİYİYİM ... AN-
LARSIN YA !..

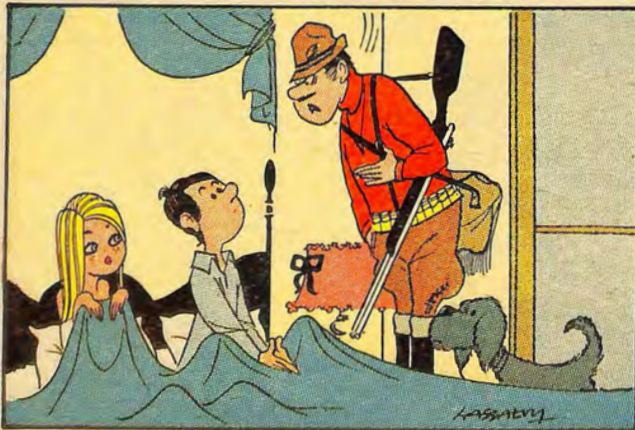
- OOF, DÜĞÜNDE BÜTÜN GÜN ÖYLE YORULDUM Kİ..
- NE YANİ, GECE DİNLENECEĞİNİ Mİ SANIYORSUN?

- NASIL .YENİ GECELİĞİMİ
BEĞENDİN Mİ ?..

- HAYDI YÜRÜ, BU ARABAYI KULLANAMAZSIN SEN !..

- AVA GİDEN AVLANIR DA NE DEMEK YANİ ?

- BU TARAFLARDA HOŞÇA VAKİT GEÇİRECEK BİR ŞEY VAR MI ?
- BENDEN BAŞKA YOK MATMAZEL !..